

EDEBİYAT DİZİSİ

ahmet remzi akyürek şiiir yarışması

Kayseri Büyükşehir Belediyesi
Dördüncü Şiiir Yarışması

Kayseri Büyükşehir Belediyesi
Kültür Yayınları

Ahmet Remzi Akyürek

Şiir Yarışması

KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
4. ŞİİR YARIŞMASI

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları
E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları No: 182

Ahmet Remzi Akyürek Şiir Yarışması

(Kayseri Büyükşehir Belediyesi 4. Şiir Yarışması)

Bu kitap KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ'nin bir kültür hizmetidir.
Eserin tüm hakları saklıdır. Yazılar ve görsel malzemeler izin alınmadan kullanılamaz.

Birinci Baskı: Mart 2022

ISBN: 978-605-9117-66-1

Editör: Erkan KÜP

Yayın Koordinatörü : Salih Özgöncü

Yayın Yürütme Kurulu : Erkan Küp
: Mustafa Erdoğan
: Maide Olgun

Yayına Hazırlayanlar : Gülsema Yurttaş
Rumeysa Ersözlü
Muhammed Karadurmuş
Tuğba Kaygısız
Sena Babur
Mustafa Ergül

Tasarım: www.bilgegrafik.com

Kapak: Ali Saraçoğlu

Baskı ve Cilt: Orka Matbaacılık, İncecik Mah. Çırağan Sk.

No: 4 Melikgazi / KAYSERİ / info@orkamatbaa.com

T.: +90 352 322 17 00

Adres: Kayseri Büyükşehir Belediyesi

Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanlığı

T.: +90 352 220 70 90

Ahmet Remzi Akyürek Şiir Yarışması

KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
4. ŞİİR YARIŞMASI

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları

E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

SEÇİCİ KURUL

Prof. Dr. Ziya Avşar/(Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Öğretim Görevlisi)

Prof. Dr. Nurullah Genç/(İstanbul Ticaret Üniversitesi Öğretim Görevlisi/Şair)

Prof. Dr. Alaattin Karaca/(Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Öğretim Görevlisi/Yazar)

Dr. Celal Fedai/(Şair)

Yavuz Bülent Bakiler/(Şair)

Hayati İnanç/(Program Yapımcısı-Yazar)

Dr. Öğr. Üyesi Ömer Demirbağ/(Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Öğretim Üyesi)

Mustafa İbakorkmaz/(Şair/Yazar)

Serdar Öztürk/(Kayseri Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreter Yardımcısı)

Salih Özgöncü/(Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanı)

Takdim

Sevgili kitapseverler!

Hayal etmenin ve özgürlüğün kaynağı, başarının sırrı, geçmiş deneyimlerin bilgisi ve hakikat arayışı okumaktan geçmektedir. Okumak ve kitap gönülden gönüle yoldur. Okumakla aralanır perdeler, açılır ufuklar, aydınlanır karanlıklar, çözülür sırlar, anlaşılır insanlar. Okumak, bizi cehaletin karanlığından bilgeliğin felahına çıkarır. Yepyeni ufukları bize açan kitaplarla kültürel mirasımızı ve başka dünyaları okuruz. Her bir kitap yolculuğu ile zamanımızı ve dilimizi en doğru şekilde kullanıp hayattan ve zamandan kazanmış oluruz. Kitap, tarihi bağlamda bir hafıza, kültürel anlamda bir geleneğin tevarüsü, sanatsal bakımdan insanlığa bırakılan mirasın geleceğe taşınması, medeniyet açısından ise zamanı ve mekânı belirleme unsurudur. Kitabı ve eseri olanlar insanlık tarihini yazarlar. İlk çağlarda dahi taşlara, mağaralara yazan insanın amacı kendini ifade etmek ve iz bırakmaktır. Gerek tahtalara, ağaçlara, derilere yazılı olsun gerekse iki kapak arasında sahifelere yazılsın kitap, kültürel bir mirastır, toplumun hafızasıdır. İlk emre muhatap olan insan, okur Yaratan Rabbi'nin adı ile kâinatı, kendini, Rabbini ve kitabı. Bu yönüyle kitap vahiydir, hakikattir, dünya ve ahiret mutluluğunun rehberidir. “Eğitimi önemsiyoruz çünkü cehaletin düşmanınız.” sloganıyla hareket ettiğimiz güzel şehrimizde ulaşım, yol, su gibi ihtiyaçları şehircilik anlayışıyla görüp giderdiğimiz gibi, sosyal ve kültürel ihtiyaçları da dikkate almaktayız. Kitapları ve kitap yuvaları olan kütüphanelerimizi hemşehrilerimize sunma gayreti göstermekteyiz. Kayseri Büyükşehir Belediyesi olarak, siz kitapseverleri kitaplarla buluşturmak için elimizden geleni yapıyoruz. Gerek basılı, gerek e-kitaplar ile hayal etmeniz ve hayallerinizi gerçekleştirmeniz için kütüphanelerimize bekliyoruz.

Tarihsel ve coğrafi anlamda medeniyetlerin beşiği olan Kayseri’de tarihimizi, geleneğimizi, kültürümüzü ve sanatımızı yansıtan eserleri yayımlayarak halkımıza ulaştırma kaygısı taşıyoruz. Biliyoruz ki yayımladığımız eserler geleceğe bıraktığımız mirasımız, hoş bir sedamızdır. Açtığımız her bir kütüphane ve kültür merkezi, yayımladığımız her dergi ve kitap, memleketimize olan saygı ve sevgimizin somut bir göstergesidir. Akif’in dediği gibi: “Okuyorsa ahali, yapılamayacak ne var”... Hayal eden, merak eden, araştıran ve okuyan neslimiz gelecek adına

ümit vaat etmektedir. Kütüphanelerimizin raflarında okurlarıyla buluşmayı bekleyen her bir kitap bu anlayışla hareket eden hemşehrilerimizi beklemektedir. Unutmayalım ki bir insanın hayatta kendisine yapabileceği en büyük iyilik; iyi bir okur olmaktır. Bir kütüphanenin rafında, bir kitabın sayfalarında, bir yazının satırlarında gönüllerimizin buluşması dileğiyle...

DR. MEMDUH BÜYÜKKILIÇ
Kayseri Büyükşehir Belediye Başkanı

İçindekiler

DERECEYE GİREN ŞİİRLER

Şikâyetnâme	15
<i>Rasim Yılmaz</i>	
Yunus'un Aşk İklimi	17
<i>Arif Odabaş</i>	
Sevda Güvercinleri	19
<i>Ali Ağır</i>	
Ey Yâr (Naat)	21
<i>Fikret Görgün</i>	
Sonsuzluğun İçinden	25
<i>Kürşat Sungur</i>	
Hayatı Roman Olanların Şiiri	26
<i>Şeyhmus Çiçek</i>	

YAYIMLANMAYA DEĞER BULUNAN ŞİİRLER

Gurbet	31
<i>Nihat Gökteş</i>	
Aynadaki (N)(A)Sırlar	33
<i>Nihat Malkoç</i>	
Efendim	36
<i>Rukiye Çoruk</i>	
Gazel	37
<i>Alper Koca</i>	

Her Çağa Sevgi Dağıtan Adam	38
<i>Celalettin Kurt</i>	
Leylifer	41
<i>Mustafa Bilir</i>	
Yasemin Ayaklanması	42
<i>Emre Genç</i>	
Gazel / “Kahraman”	46
<i>Mustafa Sade</i>	
Ademin Gurbeti	47
<i>Muhammed Türe</i>	
Hasret Türküsü	48
<i>Şinasi Polat</i>	
Gönül Dokunuşları	50
<i>Hakan İlhan</i>	
Tanrı'ya Mektup	52
<i>Muhammed Hamza Ergen</i>	
Gelibolu'da Rüzgâr	54
<i>Ali Kemal Mutlu</i>	
Şehit Defteri	56
<i>Murat Tapar</i>	
Muhabbet Bağı	59
<i>Gökhan Yıldırım</i>	
Gazel	60
<i>Enes Demir</i>	
Aynamın Gözleri	61
<i>İbrahim Çiftçi</i>	
Çağa Diriliş Daveti	62
<i>Mahmut Topbaşı</i>	
Nazire-i Şeyh Galip	64
<i>Seda Nur Varol</i>	

Dervişân Bohçası	65
<i>Turgut Ataşcı</i>	
Öyle	68
<i>Sena Yiğiterol</i>	
Yunus Denile Bana	71
<i>İbrahim Şaşma</i>	
Anne Dizine Yaslanan Mevsimler	74
<i>Burhan Kale</i>	
Sarı Hamdi	78
<i>Mehmet Akif Tahtacı</i>	
Kaçak	81
<i>Bircan Şahinkaya</i>	
Tennure	84
<i>Ömriye Karataş</i>	
Hülâsa-i Kelâm	86
<i>Tolga Yüksel</i>	
Geçen Anlarım	87
<i>Aydoğın Vural</i>	
Nadas	88
<i>Sinan Karadaş</i>	
İlahinâme	91
<i>Alpaslan Fener</i>	
Sanki Güvercin	93
<i>Hatice Eğilmez Kaya</i>	
Yorgun	95
<i>Hakan Yiğit</i>	
On Kıta	96
<i>Vugar Savzalıyev</i>	
Laleye Akar Şelale	100
<i>Eren Ayık</i>	

Semender Nefesi	102
<i>Mustafa Işık</i>	
Yemin (Kızıl Gülüm)	104
<i>Yunus Kara</i>	
Bir Düşe Uyanmak	106
<i>Rümeysa Ernez</i>	
Şiir Ağacı	108
<i>Naci Elmalı</i>	
Ney Ahalisi İçin Şiirler	109
<i>Sinan Davulcu</i>	
Keşke Mavi Bir Çarşafa Dolayıp Doğursaydı Annem Beni	111
<i>Tuğba Temel</i>	
Konuşulmamış Şeyler	113
<i>Rukiye Makbule</i>	
1. Patika	115
<i>Talha Kuru</i>	
Sarnıç	118
<i>Gamze Tigis</i>	
Ekmek Parasına	120
<i>Orhan Eroğlu</i>	
İnilti	122
<i>Eyüp Bacanlı</i>	
Yusufçuk Kuşlarının Ağıtları	124
<i>Zübeyir Fırat</i>	
İtiraf: İyi Ki	126
<i>Enes Buğrahan Ağırtopçu</i>	
Duam	129
<i>Şule Anıl Sonkaya</i>	

“Göğsünün Daraldığını Biliyoruz” (Hicr, 97) “Yıkılma Sakın!”	130
<i>Yavuz Ali Şahin</i>	
Salıncak	132
<i>Fatma Şimşeker</i>	
Şehir Yorgunu	133
<i>Fatih Erşeker</i>	
Kayseri Türküsü	136
<i>Cevriye Oymak</i>	
Resim	139
<i>Lütfi Şimşek</i>	
Mumdan Kahramandılar	140
<i>Uğur Gürekin</i>	
Boğuk Tahayyül	142
<i>Tolga Aktaş</i>	
Üveyik Kuşu	143
<i>Mahmut Polat</i>	
Bir Beyaz Kağıt Parçası	146
<i>Sıla Nur Ayaz</i>	
İnsanları Gördüm	147
<i>Osman İncelerli</i>	
Dönme Dolaptaki Çelenk	148
<i>İbrahim Gür</i>	
İçilmesi Unutulan Bir Su	151
<i>Serbülent Kaya</i>	
Mahşerde Bağ Bozumu	153
<i>Yavuz Kaya</i>	
Kıra Çıkınca	156
<i>Mustafa Kayacık</i>	

Kuruntu Zulme Ahbap Elden Teslim	158
<i>Büşra Badeci</i>	
Bu Şehirde O Şeyhe Neden Gidilir?	159
<i>Ali Şen</i>	
Ruh Kabuğunda Deprem	161
<i>İsa Güneri</i>	
Oysa Sana Gelmek...	163
<i>Gökhan Yalçın</i>	
Borcum Olsun	165
<i>Uğurcan Dilber</i>	
Su Yeşili	168
<i>Aynur Türk</i>	
O Adam Ve Ben	172
<i>Mavigül Soylu Gökay</i>	
Bâsû-Bâdelmevt	174
<i>Sefa Köse</i>	
Sessiz Galip	178
<i>Sevde Budak</i>	
Güzel İnsan	180
<i>Kadir Kaya</i>	
Gazel	182
<i>Ekin Bağcı</i>	
Beyaz Sayfa	183
<i>Metin Arpacı</i>	

Dereceye Giren Şiirler

ŞİKÂYETNÂME*

R A S İ M Y İ L M A Z

Gözyaşları gözlerden aşk nuruyla akarken
Gönül bahçesi vurgun, toprak kurak Efendim.
Asrı Saadet vakti ciğerimi yakarken
İlmin kapısında hep benim çırak Efendim.

Ufka güneş doğmuyor avuçlarım donuyor,
Akrep küfü sarkacın etrafında dönüyor.
Yaktığımız kandiller birer birer sönüyor
Karışıyor günbegün karayla ak Efendim.

Tam ayağa kalkarken felek atıyor tokat.
Yol uzun ben yorgunum, ne güç kaldı ne takat
Savruluyor yerlere sevgi, saygı, sadakat...
Keder rüzgâr önünde kuru yaprak Efendim.

Sabırın kanadı kırık semada kuş uçmuyor
Kapımızda tevekkül çiçekleri açmıyor
Sızlayan yaralara merhem sürsem geçmiyor
Sinemi parçalıyor sanki mızrak Efendim.

Bence sonradan değil doğuştan bozuk maya
Hangi tarafa dönsem fitne fesat ve riya
Ne zaman biter bilmem gördüğümüz bu rüya
Paslı bir cenderede edep-ahlâk Efendim.

Kul gününü eğlerken bilemiyor bahtını
Unuttuysak hatırlat bezm-i elest ahdini.
İki eliyle yıkar beşer kendi tahtını
Akılsız baş cezası çeker ayak Efendim.

* Birincilik ödülü

Aklıselim olanın inancı hurafede
Dengesini kuramaz hakla batıl kefedede
Şeytan galip olacak galiba vazifede
Besmeleyi söylemez iki dudak Efendim.

Aşkın sırrı hiç olmak kor ateşte yandıkça
Sanki dipsiz kuyuda uyuruz uyandıkça
Sular durulur diye umuda boyandıkça
İçine çeker durur karabatak Efendim.

Selamla edep katıp muhabbetin harcına
Sevdanın imbiğinden süzdüm gönül hircuna.
Kervanlar götürür mü beni ayakucuna
Hicretimin sürgünü senden ırak Efendim.

Toplanıp tüm müminler gül bahçene gelelim,
Kalbimizden gafleti gözden yaşı silelim.
Şefaate ermenin sırrı nedir bilelim
Ümmetine yol göster meşale yak Efendim.

YUNUS'UN AŞK İKLİMİ*

ARİF ODABAŞ

Dinle beni ey âdem, sanadır cümle sözüm
Dağlara ağır gelir ruhumdan içre özüm.
Yunus derler adıma, Hak aşığı bir kulum
Nur-ı Muhammed ile açılır kutlu yolum.
Mevsimine erişip ilahi bir cemrenin;
Dergâhında yeşerdim pirim Tapduk Emre'nin.
Gönül denilen saray, çatısız dergâhımdır.
Aşkı yazıp okumak, sonsuz inşirahımdır.
Tutuşup küle değin yananlara sor beni.
Beş vakit Zülcelal'i ananlara sor beni.
Ne ismime şan şöhret, ne cismime post gerek.
Her halimden haberdar, esaslı bir dost gerek.

Aşkın sırrı gizlenip, bir buğday tanesine.
Sırt döndürdü kalbimi, dünya viranesine.
Nimete talip iken nefesi seçtiğim an;
Aralandı kapılar değişti gayrı devran.
Aştım benlik yurdunu, Bektaşî kanadıyla.
Kayboldu zaman-mekân, ol diyenin adıyla.
Heybem muhabbet yüklü, yürürüm diyar diyar.
Bir tek Hakk'ın rızası, eyler beni bahtiyar.
Eler iman süzgecim, nefsimde dost fenâyı.
Doladıkça arındım dile hamd-ü senayı.
Doğruluk dergâhına girmeye âşık gerek.
Ölmeden ölmek için âşığa maşuk gerek.

Bağrı yanık ırmağım, menzilin sevda dendi
Ne kadar arınsam da, boynumda nefis kemendi
Can bedende misafir, ömür tarlası çorak.
Üzerinde dikenler, elimde kör bir orak.

* İkincilik ödülü

Sılamız dar-ı ukba, dünya yol üstünde han.
Ezel ebed arası, bir nefeslik imtihan
Şu kısa yolculukta ömre bedel an gördüm.
Var oluş maksadından bihaber insan gördüm.
Varsın yersinler beni, sevgidir tek lisanım.
İncinirim incitmem, sineye çeker canım.
Bir lokma bir hırkadan gayrısı neme gerek.
Güle hasret bülbülüm, dile has name gerek.

Daldırısam yüreğimi katredeki ummana.
İdrakimi kuşatır iç içe geçmiş mana.
Kâinat gergefinde saklı cilve-i kudret.
Hangi veçheye baksam, rahmetinden ibaret.
Gülüne sevdalanıp gülistana büründüm.
Derviş diye anılıp Yunus diye göründüm.
Gölgelerin içinde, perdelenir suretim.
Cümle mükevvenatın hiçliğine ibretim.
Hakk'a döner her zerre, dört mevsim, doğu batı.
Bilirim ki son nefes; ariflerin vuslatı.
Naz makamına durup samimi niyaz gerek.
Gayrısından fayda yok, O'ndan imtiyaz gerek.

Nazar eyle ey âdem, arzın türlü rengine.
Zerrede sadır olan, kesretin ahengine.
Afakımda şimşekler çaktıkça iner perde.
Ruhum aşar fezayı beden kalır bu yerde.
Aşka dūçar olanlar, közden özge kül olur.
Beşikten mezara dek Yaradan'a kul olur.
Gönlüm sevdaya durak, dilim aşka tercüman.
Gölgem dahi olmasın ne kibir ne de güman
Topraktan yaratılan emanet vücut ile.
Eğildikçe yükseldim, Rahman'a sücud ile.
Nihayetsiz Kehkeşan, aczime kâfi gerek.
Gurbet derin yaramdır, kuşkusuz şâfi gerek.

SEVDA GÜVERCİNLERİ*

ALİ AĞIR

Göğü haleler sarar mehtaplı bir gecede,
Laleler filizlenir sinesinde düşlerin.
Hayatın güzelliği saklı iki hecede,
Özünde müjdeler var masmavi gülüşlerin.

Ay doğan o gözleri ruhumu kuşatırken,
Nazarı huzur verir, ufkuma ışık saçar.
Kahverengi cemreler baharı yaşatırken,
Yerde yıldızlar ışıır, gökte çiçekler açar.

Şemse döner uykumu bezeyen rüyalarım,
Fezânın boşluğunda kaybolur kör karanlık.
Umut sarmaşığıyla örülen hülyalarım,
İstikbâlin boynunda yaldızlı bir gerdanlık.

Toprağın ayasında gelincik tarlaları,
Kınalı yamaçlarda Esmâ'dan çeyizler var.
Yüreğimi ıslatır vuslatın damlaları,
Esârette hürriyet, ateş içinde gülzar.

Sılanın gergefinde yaprak yaprak sonbahar,
Göç yurduna dönüktür yönü aşçıyanların.
Sadâkat yüklü sefer sürsün sonsuza kadar,
Yollarımda gölgesi nazlı erguvanların.

Dağları hislendirir imbatın serenadı,
Başındaki dumandır yedi iklim nefesi.
Yalnızlığa müptela toprağın tek muradı,
Kırk ezgili yanık bir türkü, yağmurun sesi.

* Üçüncülük ödülü

Suya meftun martılar kumlara bırakır iz,
Neşeyle tutunur çiğ tanelerine tozlar.
Dalgın dalgın süzülür kuğu edâlı deniz,
Dalgaların yüzünde dans eder yakamozlar.

Mâzi ebrû desenli, ipek sırmalı bohça,
İğde kokulu eşsiz nice hatıra taşır.
Ümit, gökkuşağından kopan incecik fırça,
Ufku rengârenk boyar, Kehkeşan'a ulaşır.

Zaman gayp menziline telaşsız, sessiz yürür,
Bulutlara dokunur mutluluk ekinleri.
Yâre olan sevgimi, hasretimi götürür,
Gönlümden kanatlanmış sevda güvercinleri.

EY YÂR (NAAT)*

FİKRET GÖRGÜN

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Sensizlik ikliminde yağarken kalplere kar,
Vicdanın kalmadığı devirlerden bir devir,
İnsanlık vadisinden akarken kirden nehir,
Bataklık kokuyorken süt kokulu bedenler,
İblisten de mahirdi önlerinde gidenler...
Yürekler sana hasret, gönüller sana açtı,
Beşeriyet bîçare, bir rehberine muhtaçtı.

Her tarafı sarmıştı buhran, yâ Rasûlallah.
Kötülere kalmıştı meydan, yâ Rasûlallah,

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Dünya aşkınla döndü teşrif edene kadar.
Ey güzeller güzeli önce rayihan geldi,
Yıllar yılı beklenen, o en kutlu an geldi.
Yüzüstü devrilirken Kâbe'de bütün putlar
Yükseldi gökyüzüne, palazlandı umutlar.
Rabb'im ferman eyledi sarayları yıkarak;
Şeref verdin dünyaya misk ü amber kokarak.

Doğdun diye ışıdı her yan yâ Rasûlallah,
Gören gül cemaline hayran yâ Rasûlallah.

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Hasret ile yolunu gözledi Bahiralar...
Tefekkürle okurken kâinat kitabını,
İştittin birdenbire Cibril'in hitabını.
Cümle âlem kıyamda, Nur Dağı'na doğdu nur,
Melekler an'a şahit, verilen yüce onur.

* Mansiyon

Hane-i Saadet'te omzunda en ağır yük,
Ve Haticetü'l Kübra yüreği dağdan büyük!

Gelmedi, gelmez böyle canan ya Rasûlallah,
Görmedi böylesini cihan ya Rasûlallah.

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Hikmetine sual yok, Yaradan seni sınar.
Sevda ile yaparken mukaddes görevini
Rahmetten nasipsizler yaktı gönül evini.
Îlâhî ikram ile yedi kat arşı aştın,
Sidretü'l Müntehâ'ya aracısız ulaştın.
Açıldı sır âlemi, göründü birer birer.
Felaha ulaştırır getirdiğin müjdeler.

Düşünce yüreğine hicrân yâ Rasûlallah,
Serildi altınıza cinân yâ Rasûlallah

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Mahzun mahzun bıraktın, ardında kutlu diyar.
Durmasınlar, kursunlar müşrikler tuzağını;
Yaradan duvar eyler örümceğin ağını.
Yatağında bir aslan, sağ yanında Yâr-ı Gâr;
Hakk'ın koruduğuna ne yapsın Sürekalar?!
Hicret ki ne Yesrib'e ne de yalnız gurbete;
Hicret ki, yürüyüştü kutlu ebediyete!

Çöktü Mekke ufkuna zindan, yâ Rasûlallah,
Yıkıldı gönül dünyan o an, yâ Rasûlallah.

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Gönüller arasında ne mesafe ne de yar!
O bahtlı yüreklerde kandiller yanıyordu,
Nice çorak gönülde filiz uyanıyordu,
"Ay doğdu üzerine Veda Tepeleri'nden."
Açıldı cümle kapı, oynadı yer yerinden!
Kureyş'te dinmez öfke, İblis'te tükenmez gayz.
"Anam, babam fedadır, Ya Muhammed biz varız!"

Kanarken için için yaran, yâ Rasûlallah,
Ensar oldu en güzel yâran, yâ Rasûlallah.
Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Ümmet'inden saydığın ebediyen bahtiyar.
Şefkatinle dindirdin masumların yasını,
Müşrikler sende gördü insanlığın hasını.
Sana taş atanlara yüreğinden gül verdin,
İnsanı kurtarmaktı maksadın, esas derdin.
Bulduğun her yere sanki güneş doğardı,
O karanlık diyarlar varlığıyla ağardı.

Sünnet'in insanlığa ferman yâ Rasûlallah,
Manevî dertlerine derman yâ Rasûlallah.

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Yaşandığın her yerde tarifsiz bir huzur var.
Sen ki dize getirdin çağ içinde çağları,
Bakışınla eridi haşmetli buz dağları!
Çürümüş leşte bile güzelliği görendin,
Merhamete kapalı gönüllere girendin.
Baktığın gönüllerde irfan çiçekleri açtı,
Dilinden dökülenler başlara altın taçtı.

Methine aciz kalır lisan, yâ Rasûlallah,
Seninle kıymet bulur insan, yâ Rasûlallah.

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Medeniyet çarkının arasından kan sızır!
İnsaf, izan, merhamet çekilmiş yeryüzünden,
Vicdan göğe yükselmiş bir karış yer yüzünden.
Ardında varı kalan ashaba imrenirim,
Yoklukta varı bulan Musab'a imrenirim,
Sümeyye'yi, Yâsir'i düşündükçe eririm,
Bilâl'e, Zeyd'e bakıp, hiçliğimi görürüm.

Yolunda yolda kaldık yayan, ya Rasulallah,
Hâllerimiz ortada, âyan ya Rasulallah.

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Daralmadı ümmetin, daralmadı bu kadar.
Kur'an var evimizde, başköşede sanki süs!
Komşu komşuyu bilmez, kardeş kardeşine küs.
Mümin var yüreği taş, Mümin var gözü fersiz;
Müslüman'ım diyoruz, Sünnet'inden habersiz!
"Tek dişli ol canavar" tamamlamış dişini,
Açık açık bilemiş yemeye kardeşini!

Avuçlarda kor şimdi îman, yâ Rasûlallah,
Yandığından habersiz yanan, yâ Rasûlallah!

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Sana lâıyk mı bilmem, seni anan dudaklar.
Hasırlar iz yapardı nazenin yanağında,
Vicdanlar nasır tuttu "medeniyet" çağında!
Sevenlerin kalbinde, gönlünde, dilinde sen,
Bizi bize düşürdü farklı renk, farklı desen.
Buyurduğun ne varsa hepsi gerçek, hepsi hak,
Müslüman'a şart oldu bir an önce uyanmak.

Koyulsun gayrı yola kervan yâ Rasûlallah,
Çok zaman geçti, dönsün devran yâ Rasûlallah.

Ey gözümün nûru yâr, gönlümün sürûru yâr!
Uyanışa vesile, milat olsun bu bahar.
Hürriyetin timsali, adaletin gür sesi,
Yoksulların hamisi, kimsesizler kimsesi.
Yanık gönüllere su, mahzun ruhlara şifa,
Yoluna canım kurban, yâ Muhammed Mustafa!

Hallerimiz perişan, yaman yâ Râsûlallah,
Bizleri de unutma aman yâ Rasûlallah.

SONSUZLUĞUN İÇİNDEN*

KÜRŞAT SUNGUR

Zifir karanlıkta, ıssız gecede
Bir cılız alevden can filizlenir.
Yaşamak dediğin bu bilmece
Sorunun içinde cevap gizlenir

Padişah, soytarı, köle ve deli
Hepsi başka türlü öder bedeli
Bu dünya, bu hayat, bu gurbet eli
Gözden akıp gelen suyla közlenir

Gönlünde ateşten çiçekler açar
Sonra sürü sürü turnalar uçar
Bir bahçevan gelir, dalını biçer
Tomurcuğa duran ağaç nazlanır

Bir âhu dilberin belki gönlünde
Kum tanesi kadar yer ettiğinde
Ne tac'a, ne taht'a kalmaz hevesin
Mutluluğun yıldızlardan izlenir.

Ne varsa ne yoksa hep masal olur
Sonradan gelene bir misâl olur
Dil konuşur ama, gönül lâl olur
Sevenin sırrına kefen yüzlenir

* Mansiyon

HAYATI ROMAN OLANLARIN ŞİİRİ*

ŞEYHMUS ÇİÇEK

Onu doğurana fesatlık eden
Ateş burada diyen dumandır elbet
Gönül arzularken yıkılır beden
Dert olan çoğu kez dermandır elbet

Demiri düzleyen bir metal törpü
Kimden zarar görür sirkenin küpü
Ağaç değil midir kibritin çöpü
Ormanı yakan da ormandır elbet

Herkesçe bilinen o meŐhur kıssa
Zulmün sarayında büyüdü Musa
Sonra hayatları dönen kâbusa
Firavun'dur elbet Haman'dır elbet

DıŐladığım Őahıs girdi düşüme
Ağlayıp dururum her gülüşüme
Ateşi olanda vardır üŐüme
Zemheri nâr gibi yamandır elbet

Vaktin izahı yok tarifi yoktur
Ona zarar verilmiyor tahrifi yoktur
Bilgesi bulunmaz arifi yoktur
Zamanı anlatan zamandır elbet

* Mansiyon

Kıstas sayılmıyor endamlar tipler
Dallarda gül biter çamurdur dipler
Başka hayatları yazan edipler
Kendi geçmişleri romandır elbet

Soğuktan donanı buzla ovarlar
Hep yok olmak için değil mi varlar
Doğru söyleyeni köyden kovarlar
Yalandır bu dünya yalandır elbet

Yayımlanmaya Değer Bulunan Şiirler

GURBET

N İ H A T G Ö K T A Ş

Üstüne çökecek sanırsın tavan,
Saat geçmez olur, durur yelkovan,
Suyu baldırandır ekmeği yavan,
Bir lokma yemeden tok eder gurbet.

Yetimdir çığlığın, duymaz olur el,
Aldığın her nefes bir güne bedel,
Efkârın kabrine vaktinden evvel
Bin defa gömüp de yok eder gurbet.

Burnumda tütüyor düğün bayramı,
Annemin ekmeği, soğuk ayrıanı,
Beton duvar emer gözyaşlarımı,
Azıcık hüznünü çok eder gurbet.

Dökülür mektuba hüznü satır,
Kalem susar, ıslak kirpik anlatır,
Saplanır kalbine batar kanatır,
Her sözü sineye ok eder gurbet.

Enkaza dönüşür her bir hıçkırık,
Göçer bir yanımız, bir yanda kırık,
Bir ölüm zor derler, bir de ayrılık,
Sonunda canına tak eder gurbet.

Bölünür uykular uyuyamazsın,
İz bilmez düşlerin, yolda kalırsın,
Aynada kendini tanıyamazsın,
Simsiyah saçını ak eder gurbet.

Vuslatını bir kafese koydurur,
Hayalden, umuttan, düşten caydırır,
Her günü ikiymiş gibi saydırır,
Yaşın yirmi iken kırk eder gurbet.

Kalp özlem taşımaz, dağı taşır da,
Duvarlar konuşmaz, sağırlaşır da,
Kurşun gibi olur, ağırlaşır da,
Sılaya, sineye yük eder gurbet.

AYNADAKİ (N)(A)SIRLAR

N İ H A T M A L K O Ç

Umutlar ısmarlarken fecir vakti kuşluğa...
Gözlerinden ay damlar ruhumdaki boşluğa
Yıldız tozuna döner içimde kehkeşanlar
Gamzende oğul verir haysiyet, şeref, şanlar...
Her gece kalbim tekler, sana uyanmak için
Çıra olmak isterim, közündeyanmak için
Senden gelen acıyı yarama merhem saydım
Tonlarca ağırlığı gönlüme dirhem saydım
Sıktıkça kan damlıyor, kalbim avuçlarında
Bir bıçak geziniyor hep sinir uçlarında
Aslı'mı unutmadım, Kerem'in safındayım
Kalbin taş kesilse de senin insafındayım

Hep sende duran saat, vuslata kurulmuştur
Bulanık akan sular arkında durulmuştur
Varsın dizin taş olsun, dizinde uyut beni!
İstersen kobra gibi parçalayıp yut beni
Ne adaklar adadım sunakların başında
Ne umutlar yeşerttim bir damla gözyaşında
İçinde her ne varsa yansır gönül camında
Hücreler kanatlanır aşkın insicamında
Bin kez bile çekseler beni darağacına
Çektiğim hiçbir acı, denk değildir acına
Düştüğüm kuyulardan el ver de çıkar beni
Yusuf'un gömleğinin kokusuna kar beni

Ey Ferhat'ın Şirin'i, ey Mecnunlara Leylâ!
Dinmez yürekte sızım, dinmez dilde vaveylâ
Sevda yetimiyim ben; bağına bas, sar beni
Bin parçaya bölmüştür inan inkisar beni
Sabun köpüğü gibi hükümsüzdür sözlerim
Nefesin nefesimde, yine seni özlerim
Zamanın tenhasında seninle çoğalmışım

Sen tebessüm ettikçe hamt olsun sağalmışım
Hicranın çöllerinde umudumu biledim
Ayrılığın nârında Hak'tan vuslat diledim
Sevdanın mektebinde bir ömür okudum ben
Bu gönül tezgâhında ne aşklar dokudum ben

Zülfünün tellerinde yuva kurar düşlerim
Titreyen dudağıma uğramaz gülüşlerim
Güz bahçelerindeki kardelen misalisin
Ferhat'ın Şirin'ine doyumsuz visalisin
Bir hançerdir kirpiğin, gözünün menzilinde
Ayağымda pranga, aklım kapı zilinde
Hayal meyal gibisin, hem yok hem de var gibi
Hasretin yüreğimde durur taş duvar gibi
Yokluğun ciğerime kıymık gibi saplanır
Sensiz günler düşülür, gerisi hesaplanır
Bahar çoktan taşındı, güzlerin kaldı bende
Uzaklara gitsen de gözlerin kaldı bende

Yüreğimi kanatır, kirpiğin ok misali
Yüzün Ay'a nispettir, bir var bir yok misali
Tıknefes eyler beni içindeki yokuşlar
Ankaları selâmlar gökten habersiz kuşlar
Gönlüme azık edip o kekremsi melâli...
Askerce selâmlarım kaşındaki hilâli
Hakikate değişmem sendeki mecazları
Hüzünden beslenirim, uzak tutun hazları
Gözünün pınarında çeşmeler lâl kesilir
Kovanlar sükût eyler, petekten bal kesilir
Sensizlik ölüme eş, nâçâr kalmışım nâçâr
Kalbinin kilidini hangi çilingir açar?

Gönül sahillerinin gayri çekilir kumu
Aynadaki hayalin gece böler uykumu
Hicranın ateşinden gözümde yaş tutuşur
Kalbin taş olsa bile emin ol taş tutuşur
Adını söyleyince coşar, can bulur dilim

Yalancı fecirlerde tutuşur kör kandilim
Her damla gözyaşımında bir çiçeğe su verdim
Yetim duygularımı hayalinle everdim
Beni sana bağlayan bir tılsım var saçında
Vuslatımı beklerim hasretin kısırcasında
Bir derin uçurumda can verir kelebekler
İntizarın közünde yoksa giden mi bekler?

Hiçbir gönül kalemi aşka hudut çizemez
Girift bir bilmecedir, onu kimse çözemez
Hicrana hüküm giymiş bir ruhun bendesiyim
Bahara teşne kalbin pas tutmuş kündesiyim
Gönlümün sahrasında dörtnala koşar atlar
Bu amansız koşuda kısraklar bile çatlar
Çaresizlik kemendi düğüm atmış kalbime
Tutmuyor ayaklarım, yüreğim lime lime
Oyuncağı kırılmış bir çocuğa dönmüşüm
Volkanlar misalim; umarsızım, sönmüşüm
Aşiyân darmadağın, kuşlar yuvasız şimdi
Boğulmak üzereyim, gönlüm havasız şimdi

Kanat şakırtısıyla uyanırken gökyüzü...
Perdeler kapanırken açılır gönül gözü
Her nazar ok gibidir, dinmez bir ömür sızın
Yüreği yetimdir bu dünyada yârsizin
Gülün yanı başında arz-ı endam eyler hâr
Zemheri göz kırıyor, çok uzaklarda bahar
Hedefinden uzakta, sadakta oklar yetim
Varlığın gölgesinde nicedir yoklar yetim
Aşmaya derman gerek, bu aşılmaz yokuşu
Uçmayı unutmuştur gönlümün sevda kuşu
Gönülde kıyametin yakındır kopma vakti
Kim bozduysa utansın aşka dair bu akdi

EFENDİM

RUKİYE ÇORUK

Gurbetine düşmüşüm, harabe ruhum viran
Katılsam bir sefere, olsam yollara revan
Çileli hayatını hatırladığım her an
Lokmalar boğazıma diziliyor efendim.

Sıyrılıp çıkamadım yokluğun hırkasından.
Selam gönderiyorum garipler fırkasından
Sana doğru gelen her kervanın arkasından
Yetim gözlerimden kan süzülüyor efendim.

Gam saplı yüreğimde, eller gibi coşamam
Kimsesiz biçareyim, sahraları aşamam
Üveysilik var bende, dostuma kavuşamam
Bahtıma ayrılıklar yazılıyor efendim.

Hasret ateşindeyim, yanıp bittim el aman
Cehennem ne kelime, yüreğim ondan yaman
Huzuruna gelmeyi hayal ettiğim zaman
Dizlerimin bağları çözülüyor efendim.

Kırık kanatlar ile medinene uçulmaz
Biliyorum sultanım, kaderden hiç kaçılmaz
Binlerce kapı çalsam bana biri açılmaz
Yüreğim katre katre eziliyor efendim.

İsyan batağındaım yetişmesen boğuldum!
Şu dünya vurdu beni paramparça dağıldım
Kapının eşiğine pelte pelte yığıldım
Kabul et ki ümmetin üzülüyor efendim.

GAZEL

ALPER KOCA

Mef'ûlü/fâilâtü/fâilâtü/fâilün

Şavkıyla meşk eder gönül olur divânesi
Enzâr-ı şemsle yandı çeşm-i cerha hânesi

Âteşlerin içinde buz tutar gönül evi
Aştan harâb olur soğuk onun bahânesi

Meshur gönül tutuştu endamıyla mâşuğun
Sönmezdi gözyaşıyla dolsa didehânesi

Senin güzelliğın dilimde türküdür benim
Bilmem ki gözlerin hangi aşkın hikâyesi

Mahcup nazar âciz bir şemse bir de çeşmine
Zirâ sarhoş eder ziyâsının meyhanesi

Sonsuzluğın sesinde çırpınan âşıkların
Çehreni görmese devrilir hayat teknesi

Âşıkların dilinde saklıdır bütün şiir
Tüm eşariyetse cemâlinin avâresi

Sefil gönül râm olarak her saçın teline
Her saçın telinde bin prangalı dilhanesi

Sermestti kendi şairin ki oldu mahlası
Sermest olan gönül aşkının divânesi

HER ÇAĞA SEVGİ DAĞITAN ADAM

CELALETTİN KURT

-I- aşkın Türkmen dervişi...

Tabduk Emre göynünde, bencileyin bir derviş
Nişanesi sevgiden, aydınlığı nurcihan
Ak alınına eleste, maruf çizgi çizilmiş
Yâr'e sadık can kavli, olmamış ki hiç nihan
Türk okumuş, Türk yazmış, Hak Çalap'ı birlemiş
Gönüllerin içinde, oluvermiş sultan, han
Hak söylemek hak yazmak, çıra olmuş Yunus'ta
Doğruluğun gül mührü, tûra olmuş Yunus'ta

'Buğday, himmet' imtihan, "sûfiye sohbet gerek"
"Leylâ gerek âşğa", aşk ki gönül neslinde
Görklenirken dervişlik, hırka hırka iplikle
Buluşulmuş hikmetle, var oluşun aslında
Gül alınıp satılan, gül pazarın şerhiyle
Kardeşlikler büyümüş, dostlukların faslında
Sevgi, saygı, hoşgörü, yöre olmuş Yunus'ta
Hâl diliyle söylemek, töre olmuş Yunus'ta

Anadolu dokulu, aşkın Türkmen dervişi
Elif yazmış okumuş, Hak adıyla coşmuş Hû!
Kardeşliği barışı, etmiş düstur yoluna
Rabıtası şah damar, ötelere koşmuş Hû!
Meşakkatler olsa da, uzakları düşlemiş
Engelleri tepe düz, yalın yürek aşmış Hû!
Eğri çizgi her demde, dara olmuş Yunus'ta
Hak sevdası her zaman, kara olmuş Yunus'ta

Horasan'dan nurludur, Pir Yesevî izinde
Söylediği billur dil, evvel âhir hâl dili
Dergâhında yoğrulmuş, sağlam maya çalınmış
Hikmetiyle kalplerde, yakmış sevgi kandili
Yol yürümüş kavliyle, kendi gitmiş yollarla
Esrik esrik estirmiş, yüreğinde aşk yeli
Ülküsü ki nizamda, küre olmuş Yunus'ta
Aşkın vakti sınırsız, süre olmuş Yunus'ta

Âsude bir iklimde, sağda solda dört yanda
Durmuş yâdı mukaddes, erenlerle bir safta
Bir eylemiş kesreti, güller almış, gül satmış
Belirlemiş yolunu, hiç kalmamış arafta
İkrârını has kılmış, hançerede görklüce
İblis kaçmış yanından, durmuş karşı tarafta
Bezm-i elest kaderi, çare olmuş Yunus'ta
Has sevdanın alevi, hâre olmuş Yunus'ta

-II- âşğın sırrı sevgi...

Okumaktır tek murat, önce kendin okumak
Aşmış kendi fendini, istemiş Hakk'tan ecrin
Leylin kara vaktinde, dualarla şahlanıp
Kıyam, rükû, secdede, tutmuş elinden fecrin
Şebnemlerle serinde, billur billur katreyle
Kovmuş İblis şedidin, akıttığı pis zehrin
Gül dilinde hak kelâm, süre olmuş Yunus'ta
Aşk oduyla sinesi, nâre olmuş Yunus'ta

“Türlü türlü cefanın, adını aşk koyarak”
Devlet kurmuş kalbine, adı yürek devleti
Koyundan yumuşakça, miskin miskin söylemiş
Sevgi, saygı dağıtmış, bilmemiş ki savleti
Nakışlanmış sözleri, satır satır okumuş
Kavi kılmış dost doğru, ağaçlarla ülfeti
Vecde gelmiş virtleri, sâra olmuş Yunus’ta
İnsanlığın dertleri, yara olmuş Yunus’ta

Sevilmenin sevmenin, alev alev nârıyla
Mürekkebi gözyaşlı, yazmış içli kalemi
Hoşgörüyü hoş görmüş, “Yaratan’dan ötürü”
Âşık olmuş ölmemiş, seyreylemiş âlemi
Kucak kucak sevgiyle, cümle benî Âdem’e
Hû sesiyle seslenmiş, Hay’la vermiş selâmı
Hakk’la esrik yüreği, pâre olmuş Yunus’ta
Kavli coşmuş çağlamış, dere olmuş Yunus’ta

Aşkın çağın tanığı, aşkın ahlâk elçisi
Yâd’ı dünden bugüne, gelmiş akça güllerle
Asırların sonrası, has selâmı, kelâmı
Arı duru Türkçeyle, coşmuş kalbî dillerle
Bazen Molla Kasımca, kemi çekmiş sigaya
Kadim tarih ufkunu, aşmış uzun yollarla
Şeceresi sevginin, ara olmuş Yunus’ta
Hak yolunda uzleti, bora olmuş Yunus’ta

Yunus bir bâd-ı sabâ, eser çağlardan beri
“Ölür ise ten ölür, gerçek âşık ölmez ki”
Asırların üstünden, nice asır geçse de
Enginleşen yüreği, güller gibi solmaz ki
Hâlâ yaşar kalplerde, sevgisi ışık saçar
Mâruf yolu ilerler, gerilerde kalmaz ki
Dünya yükü omzunda, kira olmuş Yunus’ta
Gül Muhammed nefesi, Hira olmuş Yunus’ta

LEYLİFER

M U S T A F A B İ L İ R

Mevlâ böyle buyurmuş beni böyle yaratmış
Sözümü başka renge boyamadım Leylifer
Senin de gözlerine bir büyüğü sır atmış
Bin yıl yüzüne baktım doyamadım Leylifer

Yüzünün kâinata dokunduğu yerdeyim
Ölünün yaşamaktan yakındığı yerdeyim
Hasret türkülerinin okunduğu yerdeyim
Kirpiğinin sesini duyamadım Leylifer

Sevda darağacında girsem bile sıraya
Ne kalbimi satarım, ne veririm kiraya
Gamzelerini bastım içimdeki yaraya
Başka bir reçeteye uyamadım Leylifer

Andelibler şehrinde yapayalnız biriyim
Hüzünlerle yoğrulmuş aşkın alın teriyim
Eyyûb'un yüreğinin en yaralı yeriyim
Kaç defa öldüğümü sayamadım Leylifer

Düşlerime kar düştü, hastayım, üşüyorum
Saçlarının ucundan boşluğa düşüyorum
Her sabah ezanında kabrimi eşiyorum
Ömrümü dizlerine koyamadım Leylifer

Yokluğunu başısla, ışığını kerem et
Gecelerime süzül, gündüzümü İrem et
Ey bakışları büyü, ey gülüşü keramet
Siyah'ından bir lâhza, cayamadım Leylifer

YASEMİN AYAKLANMASI

EMRE GENÇ

- I -

Bir gök oğlan doğurdu Ak Gelin, çağların sancısından
“Memed!” dedi adına, öptü apak alnından
Yekiniş söndü güneş, yekiniş söndü güneş
Bahar oldu, yaz oldu
Güz oldu, ayaz oldu
Yaseminler yamaçlardan döküldü duvak duvak
Büyüdü yetim yavru, çiçekler koklayarak...

Bir kartal yuvasını söküp Yarbaşı Kayası’ndan
Kundak eyledi Ak Gelin, yetimini uyuttu
Ninnisi Toros yeli, sofrası harman yeri
büyüdü Ak Gelin’in cengâveri...
Kim derdi ki Erciyes’ten Binboğalara dek
Bu beşiksiz yavru yaseminler ekecek?

İğranıp döndü dünya, ığranıp döndü dünya
Bahar oldu, yaz oldu
Güz oldu, ayaz oldu
Yarbaşı’nda yaseminler, Toros’ta güller soldu
Uzandı çiçeklere kirli küfürlü eller
Ekinlere çekirgeler, karakargalar doldu...
Ovaları yas bağladı, mor dağları sis bağladı
İnledi inim inim, naz ile akan sular
duydu Memed
Kilim kilim toprakları hicran sular, kan sular
gördü Memed
Hürriyetli düşler kurdu, yekiniş koştı Memed
İçti nazlı sulardan, aşk ile coştı Memed
Mor dağlara sevdalandı, on beşine ermeden
Yâr zülfüne türkü yakıp gonca güller dermeden

“Vallahi gülmem ben!” dedi, “Yurdum bir kez gülmeden.”
“Billahi ölmem ben!” dedi, “Hürriyeti görmeden.”

- II -

Dalgasız bir su gibi kaskatı kesilmiş gecede
Aydınlık düşler giyinir şimdi Memed
Atar benliğini Yarbaşı'ndan aşağı,
atar
Yarasının kabuğunu koparıp atar gibi...
Solunda bir hür ırmak, sağında bir mavzer yatar.
Bakar Memed, mavzerin dost namlusuna
Bilir, dönüş yok bu namlu tüttükten sonra
Vay ki uzanmış yad eller namusuna
Bilir, dönüş yok bu yolu tuttuktan sonra...
Düşünür Memed, ince ince düşünür ve uzun uzun
Düşünür, düşünmeyi akletmeyenlerin yerine
İnsan gazabının gölgesi düşmesin yeter,
der
Yaşamak denen ışıltının üzerine...

- III -

Dağların göğsüne doğrultulmuş bir namlu gürelemesi
Böler gibi bir suyun mavi uykusunu
Böler insandan yana düşlerini Memed'in
Durur titrek kanatları yusufçukların,
durur
Günü aymamış kurbağalar sus pus olurlar
Memed'i bir hoyrat kurşun vurur.
Memed'in yarasından damla damla kan akar
Memed yarasını hür çağlayanlarda yıkar
Alır ağrısını ay ışığını içen sular
kıyısında yaseminler açan sular
çavlanlardan
uçan sular
Bir korkulu düş içinde kıvrılırken obalar

Memed kan kardeşi sularla haber salar:
“Yekinin!” der, “Yekinin, uyuduğumuz yeter!
Görmez misiniz esaret en adi ölümden beter
Yekinin,
ki yekinmezseniz eğer
đu üzümün suyu haram, đu gök haram size
Ekin haram, hasat haram, un haram!
Gördüğünüz gün haram!”

Gün geceye girende
Dağılır kuş teleği hafifliğinde uykular
Bir karayılan çatal diliyle koklar geceyi
Sağer ayın ışığını tiril tiril

Gün sabaha erende
Kartallar çığlıklarıyla döver gök örslerini
Ve yaseminler ve buğdaylar ve nevrular
Kabaran bir kuğu gibi dikerler boyunlarını...

Memed’in boynu dik, Memed yaralı, Memed hür
Memed yıldızlı bir gök altında uzanarak
Memed gökte bir yıldız gibi yanarak
isminden önce ölü.

Memed’in vurulup düştüğü yerde
ayaklanır yaseminler, leylaklar
ayaklanır uyuşuk kanı Toros obalarının
derler, “yekinin, gün bu gündür!”

Mavzerler gümbür gümbür
Kılıçlar şakır şakır
Gayrı cenk başlamıştır
Bu kurtuluş nakışını
Analar ak ellerle
Gergefe işlemiştir...

- IV -

Alıp gergefini dualı ellerine
Ak Gelin ak göğsünü gere gere
Yürür kurtuluşun doğduğu yere
Değil mi ki bir ana yarım koymaz oğlunun ülküsünü
Ak Gelin yana yana söyler türküsünü:
“Memedim çıkar da gelir Toros üstünden
İnce ince gelir, yel yel gelir
Geçit vermez gediklerden yol aşar
Ekmek gelir fukaraya, tuz gelir
Süt gelir bebelere, apak süt gelir
Et gelir, oy kurban, hürriyet gelir!
Depreşir yağların kalbini kanırtan korku
Depreşir içimizde
Depreşir nazlı nazlı
Dilimize vurmamış
Mavi mavi
İnce İnce
Memed Memed
bir türkü...”

GAZEL / “KAHRAMAN”

M U S T A F A S A D E

“Bir hilâl uğruna ya Râb...”

Bayrağın göğsünde yıldız, bir hilâldir kahraman
Kutlu bir sevdâya sancak son mecaldır kahraman.

Aşkî toprak, yâri bayrak, can verir cânan için
Zulme inmiş bir tokattır, ihtilâldir kahraman.

Dil şehâdet şerbetinden başka ikram istemez
Rûhu tenden ayrılırken gayrı lâldir kahraman.

Özlü maksut yâr elinden âb-ı kevser içmedir
Gönlü cennetten süzölmüş pâk zülâldir kahraman.

Nurlu doğmuş bir sabahtır bir hilâlin uğruna
Sanma dünyâ derdi yâren pürmelâldir kahraman.

Nevbahârdır cümle mevsim ehl-i sevdâ üstüne
Toprağın bağrında reyhan, gül nihaldir kahraman.

Gülde şebnemdir, Muhammed Mustafâ mihmânıdır
Naz elinden Hakk’a varmış arzuhâldir kahraman.

Fâ'ilâtün / Fâ'ilâtün / Fâ'ilâtün / Fâ'ilün.

— ● — — / — ● — — / — ● — — / — ● —

ADEMİN GURBETİ

M U H A M M E D T Ü R E

Bezme-i evvelden alıp yol sırta bin gam vürmüşüz
Nûr-i Ahmed'den bu bezme mühr-i Âdem vürmüşüz

Sırça köşkten düştük elbet şol harâbe âleme
Ol sebepten neş'eye biz seyf-i mâtem vürmüşüz

Gülle-i firkat cihâne biz inerken hışm ile
Heybe-i hicrân yüküyle darb-ı akdâm vürmüşüz

Böylece aksın felekte hapsimiz bitsin diye
Sür'atin hızlandırıp da yevme eyyâm vürmüşüz

Dört dönerken zeyn-i şeytân cezbesiyle mâsivâ
Hükm-i Hak'dan alınâ bin türlü ahkâm vürmüşüz

Yetmemiş söz söylemek vechi çamurlu aynaya
Parmak ile ol necîse sell-i aklâm vürmüşüz

Çün ki evvelden yüzünde dertli bir “âh” ketb idi
Arasın açıp dü harfin nakş-i çift lâm vürmüşüz

Hilmi-yâ asla güvenme ömr-i fâni âleme
Gölgelenmek çün geçerken köhne bir dam kurmuşüz

HASRET TÜRKÜSÜ

ŞİNASI POLAT

Ruhum hüzn-ü Yusuf'tur, kuyulara dalarım
Atılıp mancınıkla nar-ı aşk da yanarım
Bakmayın siz gönlümün, asude akışına
Yüreğim parçalanır, o gamlı bakışına
İsmail'im ben baba, teslimdir sevda ülkem
Açılrsa tüm kapılar, gelip dizine çöksem
Bedenim yorulsa da, sol yanımda sen varsın
Bilmez miyim seni ben, için için ağlarsın
Bir bahar akşamıydı yüreğimden kavruldum
Kırıldı kanatlarım, gökyüzünde savruldu
Kandiller yanar iken, yolun aydınlık oldu
Mukadderat öyleymiş, gonca güllerin soldu
Aşiyanda yavru kuş, kanatlanıp oynarken
Bense biçare kaldım, yokluğunla yanarken
Anladım ki can babam, aşk yürekte kalanmış
Gerçek sevda senmişsin, gerisi de yalanmış

Avaz-ı Davud oldum, haykırdım tüm gücümle
Ruhuma düğüm vurur, iki heceli bu cümle
Karlı dağlar bakışlı, gurbet türküsü babam
Dağlanmış yüreğimin, hasret türküsü babam
Ben de avare suyum, çağlarım kayalardan
Tükenir takatim de, geçemem sahralardan
Bu kederli mısralar beni tarumar eder
Uyanınca düşümden gönlüm ahüzar eder
Gönlümü canlı tutan, ab-ı hayatım sendin
Baba! Diye haykırsam, hemen çıkıp gelseydin
Nevbahar da açan gülü, gülşene sorarım
Bende bülbülü şeyda, al gülümü ararım
Varlığımın sebebi, gönlümü teskin eden
Ben çağlayan ırmağım, ummana akıp giden
Anladım ki can babam, aşk yürekte kalanmış
Gerçek sevda senmişsin, gerisi de yalanmış

Senle geçen günlerde sıra köşklerde durdum,
Haykırdım tüm dünyaya özgürce kanat vurdum
Ne zaman anşam seni, didelerim yaş olur
Donar bütün bedenim, dertli bağrım taş olur
Zmrdanka oldum, arşta oynadım durdum
ocuk kalan yanımla, hep kendimi avuttum
Dolaştım maziyi ki tüm zamanlar dş olmuş
Aşan gün çekip gitmiş, her şeyde bir oyunmuş
Hu diyerek ağlayan, feryad-ı Yakup babam
Seher vakti niyazı arşta yükselen adam
Tahayyül ediyorum, senli geçen günleri
Hicran kalemi yazdı, bütün bu hznleri
Bu vaveyla edişim, dilhun oluşumdandır
Raz-ı dilim açıp da, mecnun oluşumdandır
Anladım ki can babam, aşk yürekte kalanmış
Gerçek sevda senmişsin, gerisi de yalanmış

GÖNÜL DOKUNUŞLARI

HAKAN İLHAN

“Harabat ehlini hor görme Zâkir
Defineye mâlik viraneler var”
Erzurumlu İbrahim Hakkı

Mecnun gibi bağına, mihman ettin leylâyı
Pârelenmiş bağına, çöl bağladın ey gönül
Aşk giyinip haykırdın, aleme vâveylâyı
Gamdan sükûta erip dil bağladın ey gönül

Korun rengini sürdün kül benizli yüzüne
“Sevdiğiyile olmalı” deyip kattın sözüne
Sever ise bir insan, ancak döner özüne
Firkat zehrini içip bal bağladın ey gönül

Vuslat deva olurdu ayrılığın pasına
Aşkın gam makamını beste ettin yasına
Yareni güfte kıldın, sevdalığın sesine
Gönlündeki mızraba, tel bağladın ey gönül

Yar üstüne başka yar, gözünde haram olur
Sadık kalmak sevdaya en yüce makam olur
Kilit vurdun sinene, yardan gayrı gam olur
Çehren al gergefine tül bağladın ey gönül

Ayrılığa ram oldun, vuslat idi muradın
Kederden bülbül gibi dinmez oldu feryadın
Diken cefa verir de gitmez yüzünde şâdın
Bahçedeki hicrana gül bağladın ey gönül

Çileyi bayram ettin, mâtemin karasına
Zaman ilaç değildir, meftunun yarasına
Neylesin günler aylar, hasretin çırasına
Kederin takvimine yıl bağladın ey gönül

Beyt'ül Hezân misali, tek kapılı bir handa
Kor ateşe büründün erguvani elhânda
Yüreğim kavrulurken, bu bendeki külhanda
Ezâ ile tutuşup kül bağladın ey gönül

Hicranın rahlesinde muradını okudun
Sılanın ıstarında aşk kilimi dokudun
Vuslata kâni oldun, baki kaldı umudun
Biçare gözlerine yol bağladın ey gönül

TANRI'YA MEKTUP

M U H A M M E D H A M Z A E R G E N

Çocukların öpmesi gibi mızıklarını
Benim karanlığa hayranlığım.
Öteden beri gıcırdayan şu kırmızı salıncakta
Lepiska saçlarıyla oturuyor gökyüzü.
Masum bir buse saklı
Devlerin giz ormanında
Yarıdan çoğu tenden aşkın
Bir merakı yıkılıyor genç sabahlarda.

Çamurdan ve nefesten yaratılmıştır
Benim nazlı ruhum.
Aklım ise kalemde ve mürekkepte.
Sarih belgeler sunuyorlar,
Boynumu büküyor serseriliğim.
Var ve ol kemiriyor etimi.
Gözlerimden emiyor yarasarlar
Asrın vıcıklaşan kaderini.

Bir pıhtı yürüyor
Çatlak ve morumsu dudaklarıma.
Dişlerim ki bir hayli susamış.
Çağdaş bir türküdür:
Siyah giyinen adamlar
Ve kabuk bağlamadan gezinen kanayış.

Ya Rab!
Sil gördüğüm resimleri havsalamdan.
Kulaklarımı tırmalayan görüntülerini kırgınlığımın.
Ya da görmeyeyim sesleri,
Görmek istemediğim yankıyı.

Ya Rab!
Bıkkınlık topladığım engin dehlizden
Bir nur gönder bana!
Getireyim sana
Nasırlı ellerimle
Gençliğin argın sabahını.

GELİBOLU'DA RÜZGÂR

ALİ KEMAL MUTLU

Ötelerden
Serâpâ bir ısrarın esrarıyla esersin,
Es!
Sen
Cesaret savurdukça ıslıkların ardından
Erir kaç nefes...
Ölümün ağ göğsünden emdikçe aslanların
Uyur yetimin yuğu yuvasız ninnilerde
Soluyarak yarından.
Es ki
Sen
Bedir'in en
Mutalsam seherinden
Serâpâ bir ısrarın esrarıyla esersin,
Es!.

Ey bekanın billurunda yıkanan Bilâlî ses!
Es!
Sen
Yemyeşil tekbirlerle boyadığında arşı
Söner kaç heves...
Bir dehrin deccalına yummayıp sözlerini
O resul muştusunu yaşadın şebâhında
Yedi düvele karşı.
Es ki
Sen
Fatih'in en
Mukaddes seferinden
Serâpâ bir ısrarın esrarıyla esersin,
Es!.

İlahi bir sebatın zulme Zülfikârısın,
Es!
Sen
Şehidin âhı ile şeytanın şirk kuşunu
Hapseden kafes...
Bağrında bad-ı ömrün serancamı uçarken
Kaldırdın ervahını beşerin çöllerinden
Gül eyleyip kurşunu.
Es ki
Sen
Zamanın en
Muazzam zaferinden
Serâpâ bir ısrarın esrarıyla esersin,
Es!..

Ey tevhid sancağını tininde tutan rüzgâr,
Ey Nusret'i sisiyle süsleyip yutan rüzgâr,
Ey zırhların fecrini fersiz uyutan rüzgâr,
Es!
Seni mi zapt edecek bahrin küfür dağları?
Sen, Seyyit'in göğsünden Owşın'a akan soluk!
O kibir çeliğine ölüm bırakan soluk!..
Es!
Afakı setretmişken onca zulmet, onca kan
Es ki senin elinde doğmuştu asra vatan!..

ŞEHİT DEFTERİ

MURAT TAPAR

I.

Açılınca bu defterin ak kefedenden sayfası
Habil'e atfedilen bir ön söz okunur
Görülür yedi kıtada bir hüznün tayfası
Acının atlası kilim olup dokunur

Yıkanınca vadiler kılıç sesiyle
Ay cemali çocukların puslu bahtında
Bir gazap yağınca zulüm yeisiyle
Derilir zaman ötesi Süleyman tahtında

II.

Şehitlik nakşolunca şu kûfi yaprakta
Her harfine ürkek bir sabah konarmış
Kaç tohum beklermiş çorak toprakta
Heyhat! Her sabah kaç bahar yanarmış

Bir ışık yağmuru gözlerinden akar
Gün yüzlü bir sarık buğulanır ıraktan
Amine yüzlü Resûl miraçtan bakar
Merhametle yıkanan bu topraktan
İsli bir Uhud hokkasına hıçkırarak
Soldurmaz gülü cehlin ya/kışı
Simsiyah bir afakı aşk ile kırarak
Köpüklü çağlayandır yılmaların akışı

Şüheda! Nefesinle yazılmış bu satırlar
Sırlı vav, harlı dal, nazlı mimsin
Tarih seni anlatır, tarih seni hatırlar
Sen bu defterin yüzüne sırma simsin

III.

Gırnata yüzlü bir şilteye sardın
Eyyubi sabrıyla katladın dağları
Kırık bir tebessümle çağlara vardın
Azmin kundağında büyüttün çağları
Söyle kaç zülüm tanır seni şüheda!
Tahammül yurdunda çığlıklar gülüşürmüş
Kaç gurbet utanır senden şüheda!
Kut'ül Amare pervazında gül üşürmüş

Bir devrin battığı yerde çekilir perde
Üç denizin ötesinde yazıldı beratların
Boynuna istiklal muskası taktığın yerde
Göğü boyar Aksa'da güvercin kanatların

IV.

İşte mor bir şafak ürkek ve perişan
Gelibolu'da martine sinmiş kınan
Bak şu yazgıya nasıl da zerefşan
İşte sendin bu hikmete dayanan
Ey Leylasını ateşe saran Mecnun!
Tennure kanatlarınla dokundun
Ey keremiyle aslına yazılan nun!
Söyle kaç künyenin çığlığında okundun?

V.

Huruf-u mukatta rengiyle ağmış yüzü
Göğü boyayınca Bilal seslerin
Nasıl da sana benzer mavi gökyüzü
Bir tespih sabrıyla susarsa nefeslerin
Yorgun bir uyku yapışınca yakana
Usturlabında şehadet kâsesi doludur
Bakmazsın bu yolda bir daha arkana
Dilinde kurşuni felah "Ana dolu!" dur

VI.

Defterin ni/şanında, kırıldı gecenin karası
Kartal yuvasında dalgalandı kırmızısı
Bir Süreyya'nın busesidir Ankara'sı
Nasıl bir ihanet ki ebedi sönmez sızısı

Seninle yazıldı defter bu yorgun yapıdan
Bir Yavuz edasıyla sırlandı ayn, sin
Bakarsın Fatih'in İstanbul'a girdiği kapıdan
Fethin burcuna konan gülden busesin

VII.

Şimdi sen bir Bedi rahlesine asılmış düş
İşte bu kâbus Karabağ irkilişiyle bitti
Kurt düşerken çağıma lalede isyanlı gülüş
Öz yurduna bakıp kaç yar seninle gitti

Kapanmaz bu defteri hala kanınla yazarsın
Elime dökülen geceden kara bir perçem misin?
Bendini almayacak makberi şanınla kazarsın
Gagasında Asya mührü yüreği serçem misin?
Daha ne kadar kazılır Yusuf yüzlü mezarlar
Kudretin kaleminde zemzemi kokun var
Sonu vatan olanı kahraman diye yazarlar
Daha seninle şüheda sayfa sayfa akın var

MUHABBET BAĞI

GÖKHAN YILDIRIM

Muhabbet bağında bağbanımız var
Her seherde açar gülümüz bizim
Ne şanımız ne de nişanımız var
Bil, dumansız yanar külümüz bizim

Yandık yârda renksizliğe boyandık
Bu ôd ile uykumuzdan uyandık
Kalktık kırklar kapısına dayandık
Ol güzele varır yolumuz bizim

Birimiz kırk idi kırkımız birdik
İçip aşk şarabın korkumuz kırdık
Bedene melâmet hurkamız sardık
Bir daha mı ölür ölümüz bizim

Pîrim ünün buldu çıktı aradan
“Kullardan kul” dedi bize Yaradan
Ne taşradan idik ne de şâradan
Kim nereden bilir hâlımız bizim

Hakikat sendedir, sanma gayrıdır
Ötede arayan bil ki sayrıdır
Bu Sâkî’yi sanma yârdan ayrıdır
Her dem koynundadır elimiz bizim...

GAZEL

E N E S D E M İ R

Fâilâtün fâilâtün fâilâtün fâilün

Ey benim âlî cefâm, pek mâhir eylersin beni.
Gam silâhıylan vururken, kâdir eylersin beni.

Cevrinin müştâkıyım fermân buyur cellâdım ol.
İş bu mevcûdât içinden nâdir eylersin beni.

Gönlümün mihmânısın, mihmâna ihsânım olur.
Minberin oldukça sînem tâhir eylersin beni.

Bir hayâldir nefsimin âlemde arzû ettiği.
Rahmetin sırrıydın ey gam zâhir eylersin beni.

Düştüğüm efkâr-ı yârdan, ayrı kalmak istemem.
Böyle firkâtin elinden, şâir eylersin beni.

Böyledir dünyâ'da bir yâr sevmenin mânâsı ey!
Yerle yeksân ettiğinden zâkir eylersin beni.

Kıymetin bilmez nazar etmekte Fâik olmayan.
Görmeyen âmâ idim ben, şâkir eylersin beni.

AYNAMIN GÖZLERİ

İBRAHİM ÇİFTÇİ

Hangi suya eğildiysem
Yedi kattan düştü yüzüm
Sesimi çözecek kelimeler, hasta dilinde pas
Zikrimde anlam telaşına sığıntı cümleler
İmlası kayıp harfler boğazımda düğüm
İnceldiği yerden koptu ufuk çizgim

Yüzümde topallayan atların nal sesleri
Ben bu içimin aynasını bin ah ile kırdım
Değmedi dilime her ne kustuyusam
Kanadı kırık kırlangıçtır göğsüme konan
Siyahın en koyu tonunda ayak izlerim
En güzel yerinde değilim artık kendimin
Acaba bir en çok nereye yakıştırdı?

Vardığım yerde kaybettim pusulamı
Paralel ile meridyenler arasında
sıkışmış bir noktayım
Kimsenin tanımadığı yerde içimi döktüm
Boynumun borcuna yazdıklarımı sustum
İçimdeki saati kurdum ve son vakte durdum

Gökte asılı bir yemindir son sözüm, ah!
Avlusunda paslı kilit taşır içimin yankısı
Yenilgim yazgımdaki kusurlu hecelere değil
Gözümün gördüğü aklımın inkârınadır
Silüetimden eksildim, yedi kıtaya pay edildim

ÇAĞA DİRİLİŞ DAVETİ

MAHMUT TOPBAŞLI

Öteler ötesine bir yolculuk başlasın,
Gönlümün sesini duy! Gülçehre elimden tut.
Güneş çıksın ufuktan nefesler yavaşlasın,
Fısılda yüreğime nasıl aşılır hudut.
Söyle yükselsin sular gözyaşı dinsin artık,
Güneşin ziyasını kapatmasın bir bulut.
Aydınlansın tan yeri veda etsin karanlık,
Çilelerin yurdunda yeşersin bin bir umut.
Kükremiş sel gibi ol cümle engelleri yık,
Yeniden inşa ile sonsuzluk gerçek boyut.

Oku bana yeniden hikâyenin aslını,
Çağın yalanlarını destanlarımla uyut.
Yeniden başlatalım kahramanlık faslını,
Gülçehre kendine gel, rehavet neymiş unut.
Özüne davet eyle cihangirler neslini,
Düştüğü bataklığı soylu nefesle kurut.
Yüreğine nakşeyle iki cihan vaslını,
Yabancı baharların yalanları birer put.

Sonsuzluk arzusunu pekiştir fetihlerle,
Şu kâinat Gülçehre hikmet gözüyle sükût.
Aşılmaz zirveleri yine aş Fatihlerle,
Çağın muhtaç olduğu hakikat sende mevcut.
Eskimez hakikati çağın dertlerine sun,
Heybende parıldasın hikmet denen som yakut.
Yabancıysa değilsin özünde bütün füsün,
Esir almasın yeter masiva adlı çaput.

Firari zamanların hiçliği elenince,
Müjdeli yarınlar da kalacak senden hoşnut.
Rüzgârın toynağında kıvılcım bilenince,
En zağlı düşünceni ateşlesin bu barut.
Yitik sandığın neyse hepsiyle kucaklaşıp,
Kulağın seste olsun çağırısın yine Davut...
İlhamın nabzındaki hikmetlere yaklaşıp,
Bizi bekleyen beşer bizimle daha mesut,
Gülçehre kâinatı aşk ile örmek için,
Rehberin son Resuldür ve ışık Deden Korkut.

Zinciri kırılmalı kuşatılmış duygunun,
Bu sancılı doğumda her ihtiyacın mevcut.
Yanan kelimelerle izini sür vurgunun,
İrfandan ayrı düşen fikirler belli, soyut.
Hayatın akışına yön versin kutlu kelim,
Dilimizden düşmesin Gülçehre vird-i Kunut.
İçimi yakan acı ötelere bir selam,
Ötelensin örtüsü ay yıldız olan tabut.
Gönlümün sesini duy tut elimden Gülçehre...

NAZİRE-İ ŞEYH GALİP

SEDA NUR VAROL

Bir hayaldin belki makul belki la sevdim seni
Gizli bir pervane oldum bi-neva sevdim seni
İntizarım ibtisarım hem hisarım ol gerek
Gayrı bitmez raha girdim merhaba sevdim seni

Kalb-i aczim Şefkatin bir Şah u serdarındadır
Őehriyarın sırrı Őehrin belki tek yarındadır
Ol ki daim gül dalındandır velev harındadır
Ah ki duysan ah ki bilsen bi-vefa sevdim seni

AŞk odundan yanmayan Şah bir gedadır doğrusu
Şah gedalar aşk yolun çün hem fedadır doğrusu
Duyma lakin Şah-ı aşkın sedadır doğrusu
Ben ki Őansız ben ki cansız bi-seda sevdim seni

Derd-i aŐkından dolup hem infilak olsam yine
Müjganımdan damlayıp har suzinak olsam yine
Kıymetinden ol harın hep pirüpak olsam yine
Zayi yok bilsen yeter ah bir defa sevdim seni

Gül ki yarım gözlerinden devŐirip güller cana
Gül ki yarım gül yüzünden öğrenip neymiş ziya
Gül ki yarım her marazdan kurtulup gelsem sana
Gül ki ey gül her yaram çün ol Şifa sevdim seni

DERVİŞÂN BOHÇASI

TURGUT ATAŞCI

Selam Yunus âşığı, dervişan meclisine
Selam gönül burcunun mihmandar velisine.
Kanayan bir yaraya Yunusça dokunalım
Kadına şiddet yanlış, yanlıştan sakınalım.
Ana bağı, yar zülfü, dem ki nisa'nın demi
Toprak ve su misali, kim severdi âdemi?
Sonu gelmedi, gelmez; bu sessiz vaveylanın
İsrafil'e yol verir intizarı Leyla'nın.
Gözyaşları ağırdır, arzı deler düşende
Ateş olur zerresi, yanar yürek köşende.
Mevki makam nafilé, çözüm değil maddiyat
Mutluluğun formülü sevgi, saygı, sadakat.

Kudreti sonsuz Mevla'm, bizi eşsiz yaratmış
Gönlü yarım bırakıp ruh ikizi aratmış.
İnsan kemik, et değil, özde kutsal camı var
Aşk-ı mecaz denilen bir de ruhsal yanı var.
Gönül kuşu uçunca, yanarmış kanatları
Ölümün kollarında bahar serenatları.
Diriliş ikliminde, kenetlensin elimiz
Bülbülü kıskandırsın, aşka gelen dilimiz.
Sırça köşke ne hacet, kalpler kalbe değende
Dört mevsim bahar olur aşka boyun eğende.
Sevenler sevdiğine olamaz mı mükafat?
Mutluluğun formülü sevgi, saygı, sadakat.

Kadın, erkek baş tacı aile tasvirine
Ok ile yay misali muhtaçtır birbirine.
Sevdiğini yücelten çıkar daha yüceye
Muhabbeti dem olur ışık saçar geceye.
Merhamet kokuyorsa duygular, düşünceler
Mutluluğu nakşeder, şiirleşir günceler.
Neyi yanlış anladık neden bunca fırtına

Kin ve nefret yükledik hoşgörünün sırtına.
Kuru ekmek ballanır, sevgiyle bölünende
Dara düşer mi kullar, aşk servet bilinende.
Hayat zorlar insanı acı olur hakikat
Mutluluğun formülü sevgi, saygı, sadakat.

Varlıkta şükür olsun yoklukta sabır erdem
Can ki cana emanet evlilik budur her dem.
Kadına şiddet demek bir Nemrutluk makamı
Ulu orta kıyım var bu neyin intikamı.
Hangi töre, hangi din bu hakkı verir sana
İki Cihan Serveri güzel örnek insana.
Kadını dövmek için sebep bulma hiç yoktan
Kimse köle değildir o devir bitti çoktan.
Göz utanır âdemden, zulümle görünende
Görür mü hiç gün yüzü, nefrete bürünende.
Aklı başa devşirin hoş değil bu gidişat
Mutluluğun formülü sevgi, saygı, sadakat.

Erkeğin ve kadının farklıdır görevleri
Ağız tadı var ise huzur verir evleri.
Bir elmanın yarısı o evde tamam olur
Evlat ile süslenir yapısı sağlam olur.
Ayrılık ve boşanma medeni bir hak elbet
Çocukların gönlüne yüklenir bütün külfet.
Yanlış karar alırsan öfkenin nöbetinde
Bir aile yok olur hüznün müebbetinde.
Gözyaşı Hakk'a mektup, bir gönül kırılında
Gökten hüznün yağarmış bir kadın vurulanda
Tek taraflı değildir doğruluk ve kabahat
Mutluluğun formülü sevgi, saygı, sadakat.

Kadın candır, canandır; kadın eştir, anadır
Bazen bir telli turna bazen nazlı sunadır.
Ayağının altına sermiş Mevla'm cenneti
Onun hakkı ödenmez bilinmeli kıymeti.
Baba evin direği, ana kol kanat imiş
Aile saadeti görklü saltanat imiş.
Tatlı dil, güler yüzdür her kapıya anahtar
Ocaklar tüter ise toplum olur bahtiyar.
Muhabbetin gülleri süveydayı saranda
Açılırsa aşk ile cemre düşer bir anda.
Dervişân bohçasından döküldü üç nasihat
Mutluluğun formülü sevgi, saygı, sadakat.

ÖYLE

SENA YİĞİTEROL

Bazı çocuklar vardır Piraye,
Ömründe bir kez bile okşanmamıştır saçları.
Altın renginde olsa saçları ve pirü pak,
Bir adım bile sevilmemiştir;
Sevgisizlik de aşk gibi çetrefillidir.

Bazı çocuklar vardır Piraye,
Hiç deniz görmemişlerdir.
Turuncu balıkları, ayağa takılan yosunları anlatırsın;
Ama nafiye,
Onlar maviyi bir tek semada görmüşlerdir ve gök, en derin denizdir içinde boğulabileceğin.

Bazı çocuklar vardır Piraye,
Pamuk şekerin tadını bilmezler.
Pembeliğine hayran olmakla yetinirler.
Anneleri ellerini tutmuşken pamuk şekerci amcanın ardında erirler.
Bir gün derler bir gün ben de... Fakat ardını getiremezler çünkü bilinmezlik zor mesele.

Bazı çocuklar vardır Piraye,
Çabucak büyür, hemen 'adam' oluverirler.
Kimi simit satar kimi pabuç boyar,
Dünya telaşesi erkenden sarar onları.
Sımsıkı sarar, boğazdaki bir ur gibi.

Bazı çocuklar vardır Piraye,
Ya da yoktur,
Savaşlara kurban edilmişlerdir.
Nefret çukuruna atılmışlardır apansız.
Ellerinden tutan olmamıştır, büyükler yıllar yılı uykularından uyanamamıştır.

Bazen yazılamayan satırlar, çizilemeyen resimlerle doludur insan.
Ne diyeceğini bilemediği çok vakit olur.
En kötüsü de demesine müsaade edilmeyen çok sözü olur bazı insanların.
Ben hâlâ yedi yaşındayım Piraye.

Yazamadığım tek sayı sekizdi.
Üst üste konulmuş iki daireydi sadece,
Benim sekizlerim hep kardan adamlara benzedi.
Çok büyüdüm, sekizler elimde birer pervane.

Geçen zamanı aklım almıyor,
Ya da bunca zamanda kılıcı kıpırdatmayışımı fark etmek istemiyorum.
Geçip giden günde arıyorum kendimi,
İleriye görmeyi de öğreniyorum.

Kalabalık yalnızlıklar vardır Piraye,
Mesela beş kişilik yalnızlıklar ve büsbütün farklı dünyalar.
Gidip gelmeler, ayrılıklar birbirinden güzel baharlar vardır.
Bazen nefes alamıyorum karanlığın kalabalıklığında.

Belli edemedim,
Uçurtma uçurmak için ne kadar heyecanlı olduğumu.
Ve verdiği sözleri her tutmayışında yeşeren kırgınlığımı,
Belli edemedim.

Hak etmiyor muydum,
Sizden gelecek bir armağanı?
Beni düşünemeyecek kadar yorgunsanız neden vardım?
Neden boğuşuyorum atmaya bilmediğim kulaçlarda?

Nefesim içime sığmadığında,
Sen yorgun halde uzanırken
Ve ben sana şifa olamayışımla kahrolurken
Hiç kimse yokken
Küçük bir kız çocuğuydum, hakkınız yoktu.

Hakkım vardı
Sarmalanmak, sevilme ve koşmaya
Çocuk olabilmeye, hatalar yapabilmeye
İhtiyacım vardı.

Anlıyorum ki dizler çok derin yaralarla kanadığında bile iyi olmak,
Yağmur tüm hiddetiyle camları çaldığında bile iyi olmak,
En güneşli günde ve umutlu baharda bile kötü olmak,
İnsan olmakmış, tepelere koşmak, bayırlarda süzölmekmiş.

Kaybetmek birinci tekili, birinci çoğula çevirememekle başladı,
Ne istediğimi anlamak yıllarımı aldı.
Tüm hayallerim bir gece düşünde kavanoza kapatılmıştı.
Anlıyorum Piraye ben sevmek istiyorum sadece.

Öyle bir sevmek olsun ki
Yanan alınım müşfik bir avuçta can bulsun.
Ve öyle bir şarkı olsun ki
Yüreğim her atışında, ezgileriyle çınlasın.

Ben Sena,
Denizlere aşığım, derinlikler korkutur beni.
Yazabilirim, düşünürüm nihayet ağlayabilirim,
Koca dünyadaki varlığıma, sevemediğim bana.

Ne, nasıl, neden yapılır, bilmiyorum.
Gün neye döner, hayat nasıl devam eder kestiremiyorum.
Bugündeyim ötesi ve berisi muallak
Şimdiye sabretmeyi öğreneceğim.

Yüzümü usulca göğe yasladım.
Yaşlı çınarın gölgesinde geçen yıllara baktım.
Yıllar, yokuşlar, sevgiler, güzel günler
Yani, işte öyle vesselam.

YUNUS DENİLE BANA

İBRAHİM ŞAŞMA

Sormayın beni bana, ben külün közündeyim.
Aşk bin katlı bir kabuk, ben aşkın özündeyim.
Sormayın beni bana, yolcuyum yol anlatsın.
Söyleyin o aşka da, kulağımı çınlatsın.
Yürürüm dost iline, ömür yetsin yetmesin.
Aşka giden yol aştır, ki yolum hiç bitmesin.
Ben Eyyüb'ün sabrıym, İsmail'in boynuyum.
Sabinin sığındığı, bir annenin koynuyum.
Sırtımda heybem benim, yüküm sızımdan hâsıl.
Anladım cümle derdim, dermanım imiş asıl.
Sarı çiçekte zikir, uçan kuşa yoldaşım.
Suskunlara vaveyla, suskunlarla dildaşım.
Yunus denile bana, ben sevginin sesiyim.
Leyle mührünü vuran, bir çıranın isiyim.

Gönüller barkım benim, sırça köşküm sarayım.
Bir gözün beyazına, düşürülen karayım.
Ben çatlamış dudağa, değen bir katre suyum.
Dostun kalbine giden, dostu arayan hu'yum.
Zemheride üşümem, hak diyerek yonarım.
Serin sular içirtir, çöle gönül pınarım.
Ey Kabil dokun artık, Habil'in yüreğine.
Uyan nevm-i gaffletten, var aşkın gereğine.
Ne kırıla gönüller, ne incite can canı.
İnsanın kendiyleymiş, en büyük imtihanı.
Derdin dünya mı âdem, "İkra" senin pusulan.
Aldığın gönül olsun, ömründeki hâsılan.
Yunus denile bana, ben sevginin sesiyim.
Gönül dağında kar, zirvelerin sisiyim.

Sormayın beni bana, mezar taşım yok benim.
Aşka düşende canlar, daha ömrüm çok benim.
Bir gönül alınanda, bir kapı çalınanda.
Ben ki nefes alırım, aşk ile kalınanda.
Ben çağırırım, muştuyum, ben sevdanın celbiyim.
Dönüp duran devranın, ben o kırık kalbiyim.
Semaya kalkan avuç, o avuçta çizgiyim.
Ben ruhlara nakşeden ilahi bir ezgiyim.
Haktan gelmişim Hakka, akarım ırmak gibi.
Sevmek kalp ile sevmek, huzura varmak gibi.
Yandım yanmak istedim, yandım yine yanayım.
Ey aşk benim sendeyim, seninleyim sanayım.
Yunus denile bana, ben sevginin sesiyim.
Aksın gönül çeşmesi, zincirli su taşıyım.

Asude bir baharım, hazan gören yaprağa.
Yağmur yüklü bulutum, ağzı oruç toprağa.
Nerede kalp kırıla, ben anlarım sezerim.
Her gece gönülleri, karış karış gezerim.
Yunus denile bana, derviş dendi pir dendi.
Bir iğnenin gözünden, gel içeri gir dendi.
Derdime giriftarım, aşkım ile giryanım.
Hak dedikçe tutuştum, yanar benim her yanım.
Yazdım aşkın diliyle duyulsun diye yazdım.
Yol bekler yolcu yola, koyulsun diye yazdım.
Yunus denile bana, yundum nefsi kırımından.
Taptuk'un kapısında, destur aldık pirimden.
Yunus denile bana, ben sevginin sesiyim.
Can yakınım aşk benim, ben o aşkın nesiyim

Su değil ekmek değil, sevi gerek âdeme.
Aşk ile varsın canlar, miraç sayılan deme.
İlim ile yunulsa, nefse kilit vurulsa.
İnsanın mahkemesi, ilk kalbinde kurulsa.
Kurt kuzuya sarılsa, kara akla karışsa.
Bahar çoktan gelirdi, cümle canlar barışsa.
Aşkın dal uçlarına, yüreğini as âdem.
Bu kibir kime böyle, ruhundaki pas âdem.

Ya dergâha gelesin, ya dergâha gelesin
Sadece sevmek için, zamanın var bilesin.
Ey âdem duy sesimi, Yunus demek yetmiyor.
Ruhun sevda peşinden, söyle neden gitmiyor.
Yunus denile bana, ben sevginin sesiyim.
Kimsem yokken cihanda, ben aşkın kimsesiyim.

ANNE DİZİNE YASLANAN MEVSİMLER

BURHAN KALE

Gözlerin ateşböceği, bilmecedir ellerin,
Rüzgâr söyler şiirini, yıldızlar yoldaşın senin,
Bir de şair yüreğindesin...

Nisan yağmurla hem haldir,
Toprağın sinesindedir med cezir,
Serviler sıralanır yollarda, kendini bulduğun anlarda,
İslanır çimenler fütursuzca, elmalar kalır dalında;
Ne bahçe mülkündür artık, ne de şu mağrur yalnızlık umurunda...

Dalların ucundadır kırıntısı günün, önce başlarsın serencama,
Yasak elmadan bir parçadır düşlerin, her sabah inersin yeniden dünyaya,
Ellerinde birikir pası denizlerin, nedamet çağlayandır yolun başında,
Dirilirsin, her gün kaybolduğun kıyılarda...

Çamların tozunu savurur rüzgâr, ihmalin çiçeklerini büyütür zaman,
Hep biraz dik başlı, mağrur, isyankâr, kuşların telaşıyla başlar akşamlar...

Güzeldir mütemediyen akan sular ve bin bir secdenin yansıdır huzur.
İçin acır, devrilir ağaçlar, şimşek aydınlatır geceyi, korkutur yıldırımlar...
Dilersin hazinesi sonsuzdan, açılır ellerin duaya,
Alnın yangın yeridir, sahilde ayak izin turfanda...

Kırılğan çiçeklere tutunur şiir, bulutlar kaplar göğü,
Tomurcuklanır dalda ağaçlar, unut bildiğin her şeyi,
Bahar yüreğindedir, içinde güller açar her dem...

Sözlerin ağulu ucudur hançerin, coşar yüreğinde nehirler derin,
Hüzün güneşindir, farkındalar mı renklerinin?

Karınca gürültüsüne bürünür sessizliğin, kara taşlarda kaybolur izin...
Altın kâselerle sunulur zehir, ceylan gözlerini yakar düşlerin...
Serçeler şakır şadırvanlarda, soğuktur kucağı şehirlerin...
Oysa habire çoğalar yürekleri ve bir o kadar azdır merhametleri...

Rüzgâr gecenin haykırışı, öpücük körkütük,
Toprağın bağrında sevdamız, köşe başında mavi sokak lambaları soğuk,
Sabahı gözler gün, yarın kahramanıdır naçarın...
Bir elinde umudun parlayan yüzü, diğerinde hırslarının peşinde kayıp,
Bulutlar perdeler günü, gelincik ve suskun papatyalara alkış...

Bu şiiri kimse duyamaz, senden başkası anlayamaz!
Ben bilirim imlâsının yerini, noktasını kimse koyamaz...
Taş plakta eski bir şarkı, gönlümün alırsın off efkârını,
Zülfüne dolanır ömrün kalanı, susarsan ateş kalır derinde
Gözlerin besler uçurumları, gün akşama döner yüzünü
Ellerin hasretin saçlarına dolanır, gecenin en siyah yerindedir gözlerin,
Ahh! Yalnız seni dilerim yıldızlar kayınca, kimseye söyleyemem içimdeki rengini...

Ne kadar karışırın her halinle, masumiyetin resmigeçidine.
Efsunlu masalların sıcakındadır ellerin, şiirle beslenen nehirlerle tutunur aşk...
Nereye gideyim söyle, bu soğuk ellerimle hangi mevsim kabul eder ki beni...

Bahara koşan yanımı bilirsin, güller yüreğime düşürür aşkı,
Yükseklerde olan gök mü sen misin? Bir bakış sonsuzluk mesafedesin;
Çiçeklere vefası yoktur zamanın, güzelliğin düşmanı ne kadar çöktür,
Dallar tomurcuklarıdır umutlarının, çöller ki beslenir nehirlerden
Dağların saçını tarar rüzgâr, nefesin yakar öyle derinden...

Turuncu bir ay parıldar önce, izbe düşlerinde saklanır güller...
Yorgun kirpiklerinden ürker her gece, bir düşün seherinde öter bülbüller...
Dağ eteklerinde hırçın rüzgârlar, kul sıkışmadan yetişir Hızır,
Derin bir vadide kesişir yollar, bazen sadece aşk konuşur...

Sular kaderine akar derinden, aydınlık gecelere teslimdir kuşlar,
Gözlerde sonsuza yollar uzanır, her seyahat bittiği menzilde başlar,
Sular bir başka suda ıslanır, dolunayın düşlerindedir surlar...
Burçlara hilalin neşesi düşer, canlanır gözünde ölümsüz aşklar,
Kerem'in yangınında Aslılar pişer, sazını eline alır Seyrani,
Yüreği Erciyes misali yüce, katre olur coşkun bir nehrin sellerine...

Ufka sessizce yaklaşır dolunay, mehtabın tadını bilenler ağlar,
Nicedir saçını taramamıştır, ay ışığıyla beslenen dağlar...
Kırlangıçlar yol açar güne ve serçeler katılır sonra şenliğe,
İlk anıdır sabahın bu huzur doludur, ezanlarla ruhun yıkanır önce,
Ellerin yasak meyveye uzanmamıştır daha, henüz fısıldamamıştır kovulmuş olan...

Sığınıp o kudreti sonsuza, uykudan hayırlı olana doğru,
Nuh'un gemisine biniyorcasına her yeni gün bir tufan rayihasıdır...
Enginler parıldar uzaklarında, damlalar semanın yanaklarında,
Şefkatin zerresine muhtaçsın, lakin yetmiyor suhufılar yolculuğuna...

Zemin ki küçülür parmak ucunda, zemzemse çölün yanık bağrında,
Kimsenin duymadığı feryatlarında... Hikâyesi biter zülûflerinin
Gözlerinde saklanır nevbaharlar, çiçekler açılır şiiir bahçelerinde,
Yıkılır masmavi düşler apansız, ayrık durur bir sayfalar...

Bakışların gün doğumudur ufkun, kayda geçer parmak uçların ve gelincikler,
Çiçekler solar, serencamı başlar vefanın... Hüzne bulanır kırkikindiler,
Güneşin son batışıdır bu, gözlerine yaslanır yüreğin,
Zirvelerde açılır bir kardelen, ağrı tutar kesik ümitlerini,
Ciğeri bir başka yakar ölüm, yıldızlar tarar saçlarını,
Kırılır ışığı merceklerin, uzağındadır nefes neyin,
Yeni çiçekler açılır artık, faniliğin son resmidir kefen,
Dönüverir yuvasına ellerin... Ve başını koyarsın taştan yastığa,
Toprağa kavuşur yorgun bedenin, ay yükselir yıldız hizasına,
Tek taşdır Erciyes parmak uçlarında, avuç içlerin üşür ve rüzgâr durur birden,
Dirseklerin bükülür eklem yerinden, sokak lambaları asılır boynuna gecenin derken,
Yeni yalanlara yaslanır zaman, kopup gidince ela gözlerinden...

Işığı snen yıldızların itimasıdır karanlık, düşlerinin ardından gidenler kahramandır,
Kkleriyle sımsıkı toprağı tutar ağaç, dökülür yapraklar, dal kırılır,
Sarı mavi fenerler bir bilmededir, gecenin koynunda Erciyes görünmez olur,
Yüreğime can suyudur gözlerin... Ki gözlerin pusludur, andırır Őehirleri...
Rüzgâr savurur saçlarını, yanakların kızarmıŐ gllerden beri,
Güvercin kanatlarında uçurtmalar, kirpiklerinde ıŐıltısı yıldızların,
Zulüm lleŐtirir dünyayı, terkedilir sokaklar siluetlere,
İnsan Őefkatine sığınır Rabbin, inanmanın eŐiđindedir münkirler bile...

Ahh! Bu yalnızlık; ebedi beste, menderes saçların aşk denizinin kıyılarına mukim,
Yalan mı yağmur yüklü bulutlar, yalan mı Őiddeti rüzgârın?
Uğultusuyla konuşur pencereler, derken kapanır çehresi ayın,
Çaresizlik ardına düşer karanlık resmeder kanatlarını,
Ay ıŐıđına göçer kirli bulutlar, gecenin elinden tutar düşlerin,
Ağaçlar döker yapraklarını, güller açılır yeni bahçelerde,
DŐszlere kalır Bağ-ı İrem...

Kimsesiz kalır yalnızlık, Őehrin dehlizlerinde eskir körpe düşler, ışığı tükenir gözlerinin,
GŐsnde ırpınır bitevi güvercinler, umudun bittiği yerdedir mucizeler,
Dilinden anlamaz ıslak gölgeler, ayaklarına kapanır engin denizler,
Kırılır i içe aynalar, rüzgâr beslenir dağ eteğinden, fütursuzca uçar serçeler...

Gayretin örülür ruh ipeğinden... Manaya bürünür gizler, destanını yazar Şair,
Sıralanır artarda kelebekler... Kanadından bir telek düşer kartalın,
Rzgrı bağrına sarar dağlar, baŐından eksik olmaz dumanın,
Sisler içinde gün yüzlü ayçiçekleri, yakamozlar yapıŐır yakana birden,
Kurtulamazsın denizlerden... Geceler yıldızlardan yoksun kalır,
Uykular kaar gözlerinden, kirpiklerini yakar kurak mevsimler,
Anlamaz hiç kimse sözlerinden, ayrık durur güller dalından,
Vebali boynunda kalır öylece, zemherirdir sensiz geçen her gece...

Bir peri masalı tadında ömür, anne dizine yaslanır baŐın,
Güzel resimler zamana yenik, kırık dalları tutsa da ağaçlar,
Yerçekimine gökyüzü yenik... Tek başına düşer yağmur,
Hasretin elinde kalır yürek, kirpiklerinden süzülür mehtap,
Yakamozlar kuşatır gözlerini... Kiremitten bir renk sarar ufku,
Ardından düşer kar taneleri, uŐr çocukların sıcak elleri
Ve içime bıçak gibi saplanır zaten, içimdeki masum gözleri...

SARI HAMDİ

MEHMET AKİF TAHTACI

Bugün başka bir hal var altımdaki toprakta,
Bu ne sestir ya Rabbi, kıyamet mi kopmakta!
Öte dünya gâvuru olmuş önüme perde,
Ne vakittir uyurum, bilmem ki şu siperde.
Geceleyn deryada hiç sezilmez karaltı.
Sarı Hamdi derler bana, yaş daha on altı.
Dün gibi hatırımdadır mektepten çıkışım;
Bir karışlık omzuma, tüfeğimi takışım.
“Dönmezsen tutmayacağım arkandan yasını.”
Böyle diyordu anam, yakarken kınasını.
Bizim orda adettir; kınalanır kurbanlar.
Anamın kınasını, bir tek İbrahim anlar.
Çıkış o çıkış köyden, bakamadım arkama.
Yaradan cefa yazmış, yetmişinde anama.
Vatan müdafaasıdır bu, gelmez bekletmeye.
Tez varıp ulaşmalı, emredilen cepheye.
Musa Çavuş nerededir, nöbet vakti geldi?
Altımda bir taş var nerdeyse bağrımı deldi.
Herhâl uyku tutmayacak; biraz dolaşmalı.
En azından şu karşiki tepeyi aşmalı.
Düşmandır en sonunda, hep fırsatı kolluyor.
Bir top yere düşmeden, ötekini yolluyor.
Babam anlatıyordu; Galıçya’da askermiş,
Harbin sonuncu günü, abimi toprağa vermiş.
Buraya gelecekti, müsaade etmediler.
“Vatan sana minnettar, artık yeter!” dediler.
Şimdi ise ben onun gidiyorum izinden.
Gâvura geçit vermem, Marmara Denizi’nden!
Usulca yürüyerek ulaşınca tepeye,
İnan bin şahit ister, buna savaş demeye!
Ne kadar gemi varsa şafağıma yığılmış,
Barut ve kan kokusu, tüm ovaya dağılmış.
Her çeşitten, rengârenk, görülmedik insanlar;

Uzaktan işitilir, bir acayip lisanlar.
Meydana sıra sıra can pazarı kurulmuş,
Bir yetmemiş kâfire, dört yerinden vurulmuş.
Yüzünde tebessümle verirken son nefesi,
Çınlıyor gök kubbede, bitmeyen selâ sesi.
Daha dün ekmeğimi böldüğüm kardeşimi;
Kopardı benden, gâvur bırakmadı peşimi.
Conkbayırı'na doğru sıralanmış tabyalar,
Bir tas hoşaf, kuru ekmeğe; günlük kumanyalar
Beşer akli yeter mi, yazmaya bu olayı?
İmanla çarpışan elli yedinci alayı.
Hazır ola geçeyim, Musa Çavuş geliyor.
Bir yanık sesi var ki sol yanıma deliyor!
Kır saçlı, uzun boylu, kırk beşini devirmiş;
Kahverengi halkalar gözlerini çevirmiş.
Rabbinin huzurundayken yere değer başı,
Lakin koca cüssesi, titretir dağı taşı.
Pek yaman nişancıymış, nam salmış buralarda.
Şehadet sayıklarmış ettiği dualarda.
“Karargâhtan haber var, taarruz başlayacak,
Herhalde bütün gücüyle yüklenecek Anzak.
Söyle askerlerime, tetikte beklesinler.
Tüfeklerin ucuna, süngüyü eklesinler.
Saldırı, ön siperin ucuna geldiğinde;
Hücuma kalkacaksınız, emri verdiğimde.
İnşallah, bugün bize nasip olur şehadet;
Ola ki görüşemeyiz, sen hakkını helal et!”
Geri döndüm bölüğe, can havliyle koşarak.
Tırmandığım tepeyi rüzgâr gibi aşarak
Uyanın gardaşlarım, vakit savaş vaktidir!
Göğsümdeki Kur’ân’ım, imanın tek nakdidir.
Karaya çıkanlarla ilk vuruşacağız.
Belki de bu akşam, Nebi’yle buluşacağız!
Kulakları yırtarak başladı top atışı.
Öyle kolay olur mu, bir hilalin batışı?
Vallah vermem yurdumu, kanımla sulamadan;
Sonra hesap gününde ne der bize Yaradan!
Bir düdük sesi ile fırladım siperimden,

Kurşunlar yağmur gibi yağmakta üzerimden.
Kana bulanıverdi, şu sapsarı saçlarım.
Bilmem neden titremektedir, parmak uçlarım.
Durun hele gardaşlar, niye çukur kazdınız?
Üstümdeki taşıma, meçhul asker yazdınız.
Hamdi derler bana, Erzurumlu Sarı Hamdi.
Gözünü seveyim konuş, kazandık mı harbi?
Vatan uğruna serdim küçücük yüreğimi,
Söyle n'olur almasın, gömerken tüfeğimi!
Kefen dedikleri, iki metre beyaz bezmiş.
Allah yolunda ölene, kefen gerekmezmiş.
Gömün beni, toprağın deştiğiniz bağrına!
Hamdiniz şehit oldu, cennet vatan uğruna!

KAÇAK

B İ R C A N Ş A H İ N K A Y A

Bulunmaz, yeni açan günde değişmemiş bir ben.
Bundandır, tavana astım gözlerimi.
Tepinirken başkalaşımın tepemde ayak sesleri,
Buram buram kokarken kül rengi gece,
Kaçak, ağır suçlu kaçacağım.
Güneşin yakan gazabından kaçacağım.
Yakalanırsam gölgenin ellerinde boğulacağım.

Boynu bükük kır çiçeklerini okşar, düşüm.
Sürüklenir, yemine ağzım.
Bacağına değil, boynunu kıracağım şeytanın.
Fersah fersah can okuyacağım.
İhtiyacım olan bir zeytin bir lokma ekmek,
Düşmanın yediğini sayar gibi şafak sayacağım.
Kaçak, ağır suçlu kaçacağım.
Derin soluklanışta tutsaklaşacağım.

Ölmek için doğduğunu bilir, insan.
Ölüyken yaşamayı öğrenir, sonradan.
Ömür ederse usanmışlığın direnişini şah,sultan,
Kan tükürürsün, çiçek açan ağzından.
Çok geçmez bulursun azabı da,
Çok kalmazsın, cehennemin sıcak kucığında.
Kalktığımdan beri sıcak kucaktan,
Kaçacağım ben kaçak.

Öper çarpıklığından bacaklarımın gelincikler gün doğarken.
Öper gelincikler kör edici,kırmızı ve masumane.
Onlar al gelincik; yönsüz,yolsuz bir kaçacağım bense...
Devinimsiz kalmış varoluş rüzgarsız havada.
Bulutlar ve sis kaçmış gökyüzünden,fırarda.
Yaprak üstü şebnem olurum o vakit bir anda.
Kaçacağım kaçak bulurum yer sığınacak nasılsa.

Yedi gün,yedi gece gözlerinden öperim hüznün.
Can havli kovalarken arkamdan,
Islak toprak yıkar ayaklarımı.
Ağırlığına sığındım, gölgelerin.
Örttüğü üstünü tanrının perdesiyle,
Soğuk, yaş ve soyuk ağaç gövdelerinin gölgelerine.
Yakıp kavuran güneşinkine tövbeler ede ede.

Süslemektedir, nehri züleyhalar.
Süslemektedir, asil aşk kaçaklığımı.
Derinden gelir iç çekişlerim en dipten.
Düşüncen gelince sanırsın beynim kurtlanır.
Ağır aksak vurur kalbim.
Yılgını yok dünyada daha.
Esir düşmemiş olsa göğsümün kafesine,
Vuracak vurmasına başı dağa taş.
Oysa ki o kalakalır.
Ben kaçak olsam da o senin sadık tutsağıdır.

Kapatırken nevbaharlar yüzüme kapıyı,
Yükselip gider, cemreler göğe.
Dört yanı kuşatır, kar kıyamet.
Tünemiş erimeyen çığ en tepeye.
Durursam yanında altında kalacağım.
İşkenceye tutsa da engebe kolumu bacağımlı,
Bakmadan gideceğim düşe kalka ardıma.
Soğuğu derimi yakarken, körpe ayazının.

Bilir misin?
Ne çok gebe kaldım yalnızlıktan.
Çığlık çığlığa uyandım, sabahın körlerine.
Uzaklaşırken safi ışık gitti gözümün ferî.
Kan, ter öperdi her yerimi.
Görmez misin dolup taşar analığım göğüslerimden.
Duyulurken albastının ayak sesi,
Kaçağım ben kaçak dört nala.
Kim bu ağır suçluya zincir vuracak?
Yalnızlık benim oğlum yalnızlık kızım.
Eti tırnaktan yok koparacak.

TENNURE

Ö M R İ Y E K A R A T A Ş

Buselik makamında ezgiler iniyor sulara
Bir geçmiş andacı ah bu şarkılar
Bir alaca şafakta demlenir gamzendeki kumrular
Doğdum şarkılarda yaşadım mısra mısra

Çiçek satıcıları sokaklarda sevgiler taşır canana
Can tılsımından rubailer okur mevlana
Kırmızı ayaklı güvercin seyahat bir kalabalık yağmur kokan avlulara
Tanburi istanbul beyefendisi çal hicazkar sevdaya
Yaşadım bir ömür yana yakıla

Hicaz nağmeler sonbaharıydı gökten şiir dökülürdü
Mahur peşrevlerle buselik bir aşkın öperdik dudağımı
Külleni sızı udi geçmiş hatıralar defne kokuyor Akdeniz koynun
Ahşap sandıklarda yılların eskitemediği ipekten şallar
Kimi çiçeğe durdu içimizde
Kimi gül dikenini gibi acıttı zemheri yaramızı
Doğdum yaşadım hoşça tuttuk sevdaları
Salkım söğütler göverirdi eğilirdi hicaz peşrevlerle sulara
Zeytinler yeşerirdi gözlerinde
Pelitler sonbaharı haber verirdi
Koca meşe döker mi sevda yaprağını
Öldüm baharları kışa gömdüm

Ah o şarkılar
Ey cerbi sitemger

Hislerin alacakaranlığı
Ateşi körüklüyorum
Ölüm ve yokluk acısını

Ney sesinde tövbem sebat
Hançerlenmiş bedenim
Temrenlerden

Gül bahçesinde narı ask Hüsrevler
Şarabı öfkeyle içme cebrice

Vakitler erişir kalem yazar mürekkep kurur
Selviler altından göğe bir kuş uçar

Kanatları çırpmayan kafeslenmiş kuşlar verdin
Gayb âlemlerinden şaraplar içmem için gizli gizli

Hislerin alacakaranlığı fecir
Şaraplar akıyor gittiğin yitik cennetlerden

Rüzgarlar tozlarla giderler
Değirmen taşlarının ıstırabına döner yiten zaman

Bir ney üfle ayrılıklar hediyesi nevalardan
Pek latif pek nurlu yüzüne süreyim dünya heveslerini
Bir iğne ver aşk ve muhabbetle dikeyim yırtılan tennuremi

Hançerlenmiş bedenim temrenlerden

HÜLÂSA-İ KELÂM

TOLGA YÜKSEL

Emsali Mecnun'um, ezeli âşık
“Hançer benim, yara bende” sevdiğim
Sararsa gönlünü yaban sarmaşık
“Hançer benim, yara bende” sevdiğim

Visâlin derdiyle düşünce derde
Sevdanın ateşi sönmedi serde
Mazinin en keskin olduğu yerde
“Hançer benim, yara bende” sevdiğim

Selvi boyun verir dengi dengine
Beline dolanan gülün rengi ne?
Girerim ağyarla aşkın cengine
“Hançer benim, yara bende” sevdiğim

Gönülde nazenim ey kaşı leyla
Kerem et aczimi yâr kabul eyle
Ozanca kelâmı hülâsa söyle
“Hançer benim, yara bende” sevdiğim

GEÇEN ANLARIM

AYDOĞAN VURAL

Kendi kabuğudur sargı yarama
Merhemi zamandır sürer bağlarım
Dosta giden yolla girdi arama
Elimle yığdığım çorak dağlarım

Kim bile sözüme kimler hak vere
Boşuna durulur boşa çağlarım
Ümit kesilmez ya velev Hakk vere
Kendimi götürüp nere bağlarım

Cevherin kıymeti yitince artar
Sarrafta bulunmaz geçen anlarım
Bu yükü nasıl bir terazi tartar
Ölmeden ölürsem belki anlarım

Yalağuz başıma gurbet ellerde
Bire bin satarak geçti çağlarım
Kendimi adayıp gayrı bu derde
Kerem lütfeder de belki ağlarım.

NADAS

SİNAN KARADAŞ

...Uzaktan izlediğimiz, güzel günlerimize...
Yaşam, damarlarımı boşaltmadan henüz
Gecesi gündüzü birken uykularımın
Nefes alabiliyorken gırtlakımı kanatmadan
Gürültüyle kalktı kepenkler,
Sessizce dönünce anahtar kilidin içinde...
Keşfi şimdiye dayanan bir sarnıç gibi
Açıldı zihnim aniden
Ve tozlar havada kaçacak yer ararken anladım;
Epeyi boş bırakmışım kendimi...

Babamın iktidarı sürüyordu evimizde...
Kışları soğuk, yazları sıcak
Ve bir ilkyazın ortalarında yanacak olan evimizde
Mevsimler, giderek itibar kaybediyordu
Annem yaşamaya çalışıyor,
Babam çalışarak yaşlanıyordu...

Ölüm korkusunun,
Evimize yeni bir üye gibi girdiği günden beri,
Girmiyordu gözüme uykunun tek damlası...
Süregelen bu fal taşı kâbusları,
Giriyordu gözlerimden
Bakışlarıma dek
“Anne” diyordum,
“Babam da mı ölecek?”

Ben,
Ürperirim anamın başımı okşamasından
Ne zaman geçse motorlar,
Şefkatle toprağın üstünden
Bilirim; nadas vaktidir
Birkaç haşerat

Biraz nem ve rüzgâr,
Bir avuç umut ve yaşam
Ufak ufak yer altına çekilir

Yalnız kendimi değil,
Hem anamı babamı hem
Kardeşlerimi sevgimle
Nefretimle dostlarımı
Boş bırakmıştım
Epeyi...
Nadas boş bırakmak değildi,
Yer açmaktı göğsünde insanın...
Anlamamıştım tabii
Sevgimin nadasından
Pişmanlıklarımın hasadını biçene dek:
“Baba” dedim
“Anam, hiç mi gülmeyecek?”

Ben,
Haz alırım babamın nefes almasından
Şöyle kaşıyarak iki günlük sakalını
Dikip gözünü, eğilmiş yüzüme
Tutarak çenesinden meraklarımı
Bir baba sözü deyiverirdi...
“Ata olma sen” derdim;
Atalar, ölürlerdiler...

Bir otel odası başıma
Uğramıştı, nihayet mihman aklım,
Koştum mezarlıktaki aile meclisine
Hiç düşünmeden...
Hiç durmadan ağladım,
Bir fidan yeşertene dek...
“Toprak” dedim
“Ben hasattan caydım;
Nadas, ne zaman bitecek?”

Kucağımda bir damla yağmur bir avuç kar
Döndüm gerisin geri kendisine dünyamın
Annemin gözünde bir damla yağmur
Babamın saçında bir avuç kar
“Ölün” dedim;
“Bir fidan, toprağa gömüldükten sonra doğar!”

İLÂHİNÂME

ALPASLAN FENER

Seyreyledi ma'şûku bir an 'ayn-ı füyûzât
Zirâ suveri âleme olmuş idi mir'ât

Halk eylediğin ahsen-i takvimde tecellâ
Arzûsu eder nâsa beyân sırr-ı künûzât

Âyine-i İskender'e kıl sen de temâşâ
Manzûruna ihsân ile ol gark-ı huzûzât

Erbâb-ı mahabbet katına varmaya esbâb
Evrâk-ı kütüb özgesi vechindeki âyât

Mevcûda yeter kâf ile nûn emri muhakkak
Râm olmuş onun emrine çün 'arz u semâvât

Âlâyiş-i çirkâbe-i dünyâdan ırağ ol
Ger Bâr-i Hüdâ'dan ola ümmîd-i mükâfât

Makbûl-i hünermend ü sühendân olan aşkdan
Yok kalbi mühürlenmiş o nâ-ehle işârât

Layık mıdır esrârına vâkîf ola nâdân
Şer'an verilir ehline her türlü emânât

Var sanma sakın âdem-i nâ-pühtede hikmet
Bekler arayan nâfile âlemde kemâlât

Birçokları hem geşt ü güzer kıldı bu ilden
Yok başka vücud vâcib olan gayrı izâfât

Mazmûnuna nev-râh-ı pesendîdeyi açtım
Mu'ciz diyemem belki de efsûnlu bu ebyât

Yâ Rab Şu dilimden dökülenler hezeyân mı
Yâ ehline bir nâzik-edâ-veŐ bu ziyâfât

Her kim ki suâl eyledi kim düzdü bu Ői'ri
Urfî bu meyanda dahi arz eyledi hâlât

SANKİ GÜVERCİN

HATİCE EĞİLMEZ KAYA

Suda bir şato,
uyurdu.
ve akşam üzerleri,
bu şatonun kapısında,
uzun esmer parmaklı
bir ressamın
gölgesini
izlerdi peri kızları.
mavi işte o zaman masmaviydi.
gümüştten bulutlar,
haşmetli pencereler!
ta ki lacivert bir gece ansızın
gölün üzerine çökene dek...

gece,
baştan ayağa zümrüdi.
gece parlak, gece hançer.
kabzasında ejderhalar...
ejderhaların kanatlarında;
çivilenmiş bilekleriyle,
ay ışığını turuncuya boyayan bir hünkâr...

yıldızların bindiği
salıncak değil,
yelkovanı darmadağınık saat.
varlıkla yokluk kadar
birbirine yabancı...

usulca sokulurdu sanki bir güvercin,
sahibinden utanarak
sislerin yamacına.

şarkılar söylenirdi çok eskiden,
yağma edilmemiş korularda.
yaratılmışlık kokan çocuklar,
henüz kaybedilmemişken!

YORGUN

HAKAN Yiğit

Sen yorgundun ya
Herkesi yorgun sanırdım ben
Dünya dönmekten yorulmuş sanırdım
Kalın bir toz tabakası sanki
Dokunsam izi kalacak yalnızlıkların
Dedim ki sana zaman kanatsız bir kuştur
Mavi bir kıvılcım gibi düşer denize, dedim.
Bulutlar erken göçer.
Sonra ağaç ağaca küser mi hiç dedim.
Sen yorgun değilsin seninki düş kırığı.
Döndüm, yüzüne dedim ki yorgunluk bu olmalı;
Alevden artan kül, yeniden ekilen toprak,
Cama düşen gölgede açan gül,
Dinmeyen ağustos böceği sesi,
Döndüm, duvardaki yüzüme dedim.

Sen yorgundun ya,
Ben herkesi her şeyi yorgun sanırdım.

Özledim desem,
Nice yorgun sözcüklerle dolardı içim.
Sen onların ötesindesin,
Tutuşmuş karanfillerden ne kaldıysa.
Onunla yaşadım,
Yorgunluk bu olmalı dedim.

ON KITA

VUGAR SAVZALIYEV

Kurt kapanında mahzun aslanların ülkesi,
Artık kendi cismine yetmiyordu gölgesi.

Devlet kâğıt üstünde bölünüyordu canlı,
İçler acısı halin bize züldü Osmanlı.

Viyana'da evine varmıştın o güruhun,
Bir günde mi kayboldu yedi asırlık ruhun.

İçindeki fırtına taassup kasırgası,
Bila bedel giyildi melametın hırkası,

Gözü Dersâdet'te on binlerce müridin,
Amadeler emrine hain Damat Ferit'in.

Teslim etmiş ezelden İngiliz'e yuları,
Çırpıp durur rıhtıma Asit hane suları.

Dalgalar figan eder bu mu nizamı Türkün?
Kürşatlar mı tükendi nerde kıyamı Türkün?

İlmek ilmek gazayla örülmüşken tarihin,
Sen korktukça sızlıyor kemikleri Fatih'in.

Hazmetme, yutkunma, kalk, kus bu zehri İstanbul.
Böyle keder gördün mü söyle şehri-İstanbul.

Serden geçti yurdunda ne geçit ne ser kalmış,
Memleket tarumar mı Fransız'a yer kalmış.

Uyuyan kavim er geç esir uyanır, uyan.
At bu ölü toprağı ey Evlad-ı Fatihan.

Bu toprak ecdadımın kan döktüğü topraktır,
Zulmün pençelerinde tutsak kalmayacaktır.

Çiğneyip parçalasın kır atlarım gemini,
Biz ki Bezm-i Elest'te ettik hilkat yemini.

Bir cihan devletiydik biz ne zaman sinmişiz,
Kaf dağından acziyet ovasına inmişiz.

Dört kıtaya hakimdik can havlinde son kıta,
Ve birden çıkıverir esrarengiz on kıta.

Tacettin Dergahından seslenerek Oğuz,
Der ki Mehmet Akif'ten kahraman ordumuza.

Korkma şehadet sana ebediyet iksiri,
Hürriyet ki kanında yaşar ezelden beri.

Kevkebim, kutlu simgem, kalmayacaksın yalnız,
Ey bedirli hilalin göğsünde mahfi yıldız.

Çoban mısın, Ülker mi, Zühre misin nesin sen?
Kalplerin vatan diye attığı yerdesin sen.

Zifiri karanlığın en berrak meşalesi,
Dalgalandığın gönder hürriyetin kalesi.

Korkma, dua et, yer gök eşlik etsin duana,
“La tahzen” dedi Rabbin “İnnellaha meana”.

Fehmetmek yakışmıyor cenk meydanında sana.
Ölümsüzü nakşettin ruhunun aynasına.

Zemzemle gıdalandın sofrasından Yavuz'un.
Korkma sen Mehmetçiksin, Kur'an'dır kılavuzun.

Bugün bir ölsek yarın olacağız bin asker.
Çatık kaşlı hilalin neşesi sensin asker!

Hazinesin toprağın rahmet katına sinsen,
Şühedalar yurduunun kutlu bekçisisin sen.

Cephelerde secdeye eğildikçe şakağın,
Zaman geçtikçe atar sonsuzluğa şafağın.

Hürriyet ateşini yaktığın kadar hürsün,
Sen Musa'da asasin, Süleyman'da mühürsün.

O asa ki deryada yol açmıştı nebiye,
Ardında hür nesiller yadigâr kalsın diye.

Bu yüzden nice çoğu mağlup etti nice az.
Hak yolunu bilmeyen yolcuğu da anlamaz.

Başka bir kurtuluş yok ilahi saftan gayrı,
Gerisi bir şey değil lafı güzaftan gayrı.

Ve yayıldı cihana Akif'in dizeleri,
Tecessüm etti hakkın ender mucizeleri.

Bin yıllık hükümdara esaret mi kabuldü?
Akif'in on kıtası Asım'da yankı buldu.

Ülkem, kıvrılıyorken sen acından ağrından,
Bir yiğit çıkageldi kor yanığı bağrından.

Bize yabancı değil içimizden birimiz,
Gök gözlü bir kumandan o bizim Gökbörü'müz.

Harbiye'de keskindi, sevdasında samimi.
Cesurdu imzalarken Amasya'da tamimi.

Ümidimiz yeşerdi çıktığı gün Samsun'a.
Elbet bir gün birleşir dedik Aras'la Tuna.

Her milletin kaderi bir geceye bakar ya.
Bizim de Melhame-i Kübramızdır Sakarya.

Bazı cümlelerini silemezsin mazinin,
Sanki kulaklarımda sesi çınlar Gazi'nin.

Hattı müdafaa yoktur sathı müdafaa vardır,
O sathı bütün vatan, memleketdir, diyardır.

Vatandaş kanlarıyla sulanmazsa her zerre,
Bu toprakta geçit yok zalime, zulme, şerre.

Fecrin ışıltısında nur eden atileri,
Ordular, hedefiniz Akdeniz'dir. İleri!

Gazi cenk meydanında gösterdikçe tılsımın,
Akif kaydediyordu budur nesli Asım'ın.

Ve bu neslin eseri bir asrı deviriyor,
Genç nesil gözlerini ecdada çeviriyor.

Açıyor ellerini ceddi için duaya,
Her ne kadar bu dua eş değil on kıtaya.

Sen bütün şehitleri Firdevs'in ehlinden yap,
Onların şaheseri bu cumhuriyet Ya Rab!

Vatan için ter döken nurlar içinde yatsın,
Rabbim taksiratını rahmetiyle kuşatsın.

Güller yeşertiyorken kanla sulanmış toprak,
O güllerin şahıdır ay yıldızlı al bayrak.

LALEYE AKAR ŞELALE

EREN AYIK

Aşkına rakip her lezzeti verdin zevale
Şam-1 1mr1mde kalsın mesihi son nevale

İhtıŐam-1 suretin resmedemez 1i1ekler
Sade işaret ile 11yler ok gibi lale

Y1z1nle m1nevver olan uŐŐak aleminin
Gecelerinde mehtap, seherlerinde jale

Nev civanı tartan bir 1ift g1z rastlayıverse
Kametler i1re arz-1 endam eden nihale

Aklını c1nuna verir, 1l11s1n ŐaŐırır
Yine bigane kalamaz b1yle bir cemale

Boş hayal imiş ulaşmak, dağları delmeden
Ferhat gibi, lebinde saklı Şirin z1lale

Tek bakıŐla n1fuz ettin ta 1cralarına
Her c1z'1yle v1cudum başladı infiale

Tabyalarda bozgun; kaderim, teslim-i silah
Nig1hın kılıcı kesiyor s1z1 k1tale

1yle d1kt1n ki, kanım yoluna revan oldu
AĞlasam, d1ner g1zyaŐlarımın rengi la'le

Şimdi oturmuŐ, yenilgimi seyrediyorum
Acının kemalini soğutmaz iki nale

G1nl1m1n ufkunu kaplamıŐ lika hasreti
Duygular mekik dokuyor 1mitten melale

Gözümü semadan hiç çekmesem, garip değil
Vuslat arifesinde bakar gözler hilale

Bağrında ummana dalınca durulur ancak
Senelerdir çağlayan feryadıyla şelale

SEMENDER NEFESİ

M U S T A F A I Ş I K

Bana güneşin doğuşundan haber ver
yağmurun düştüğü toprak kokusundan
taş duvarın ahraz yalvarışından

ahraz boyalı korkuluğum, süveyla
ne söylersem dönüp yüzüme çarpar,
adın kadar berrak, bereketli gökyüzü
kalbimi taşa ve toprağa katar

sen için vedalara duruşu bir mendilin
havva ananın gözyaşı yer altı sularını,
taşlar ortasında gül deren çocukluğum
bendeki hatıranı nasıl bileceksin
nefesin kurutur dilimi, anlatamam

annem yerine seni mi hatırlamalıyım
gözlerin mi, duvarda asılı geyiğin gözleri
senle mi sayalım şahmeran ayaklarını
sen mi açacaksın gelinlik kızın sandığını

bakmayalım güneşe çıplak gözle, süveyla
adına kavgasız kelimelerle şiirler yakışır
kuşlar yorulur büyüyen gökyüzünde
el ele tutuşsak kalbimiz taş kesilir

eski günahları ödemeye dizildiler bak
cennetten sürülmüş yeni yüzleriyle
her biri sencileyin telaşlı züleyhalar,
mezmur sesi unutmamış dağların
göğsündeki zela sudan içtiler

süleyman ordusu geçecek birazdan
yol ağzından toplayalım karıncaları
çekip alamam seni suların ortasından
lâl u ebkem bendenim, seslenemem

nereden gelip nereye gidersin ey yol
dağları öpen ufukla var mı kan bağı
suyun sırrını ifşaya inmişken dehlize
kuşun nazende konuşu omzuma
gökten yere bir selamdır bilene

elveda hakkı hangimizin, süveyla
gecenin yasasıyla terk edelim şehri
çıkartıp atalım görmeyen gözleri
duymaz kulakları yol ağzına bırakalım

kalbimi al kalbine çal, yağmurlar yağsın
gözlerin güzel, gözlerin mağrur kâtil

ölen öldü süveyla, kalbin odalarında
kıl namazı, mum dik, kül ser ırmağa
deniz için denizle ölmeye,
geride bıraktığın butimar hevesiyim

Nebi'nin en yeni tufanı gidişinle
gün batmadan karalar giyindi dünya

dallarından topladığım sağır kuşlarla
yokuşa dönen dünyanın sırtına basıp
kaç numaralı ölümlü olduğumu
Azrail'e sormaya gideceğim.

YEMİN (KIZIL GÜLÜM)

YUNUS KARA

Ant olsun gözlerine, ant olsun saçlarına,
Beni baştan yaratan Mesih avuçlarına,
Yeminimi astığım o kirpik uçlarına,
Ant olsun ki kimseyi senin kadar sevmedim,
Ve kimseye bir tanem kızıl gülüm demedim.

Bir kızıla ram edip aşkın nakkaşlarını,
Melalimle çatlattım ben sabır taşlarını,
Hüzün yüklü bulutlar en acı yaşlarını,
Yüreğime döksün ki sen gideli gülmedim.
Ve kimseye bir tanem kızıl gülüm demedim.

Şafakları gözledim saçların doğar diye,
Guruba kılıç çaldım hüsnüne aғыar diye,
Güneşe kin besledim ufkumu boyar diye,
Bütün renkler silindi başka kızıl bilmedim,
Ve kimseye bir tanem kızıl gülüm demedim.

Bağ bozumu vaktiydi sen düştün yüreğime,
En mahrem sırlarımı gizlediğim yerime,
Binlerce yemin olsun en büyük yeminime,
Ecel çaldı kapımı ben sensizken ölmedim,
Ve kimseye bir tanem kızıl gülüm demedim.

Yol aldıkça vuslata ümidimin kervanı,
Adım adım her anı, ölçtüm biçtim zamanı,
Gülüşünle sineme bıraktığın imzanı,
Yıl geçti, gün eskidi: bin hicranla silmedim,
Ve kimseye bir tanem kızıl gülüm demedim.

Son gözün kızılyla boyadığım saçların,
Tenime hasret kalsın kınalı avuçların,
Adına hicran denen kulelerin, burçların,
Üzerime çksn ki başkasını sevmedim,
Ve kimseye bir tanem kızıl gülüm demedim.

BİR DÜŞE UYANMAK

R Ü M E Y S A E R N E Z

Bir düşe uyandım
Varlığınla acılar içinde geçen günlerin ardından
Yokluğun peşimden kan revan içinde koşuyordu
Nereye saklansam
Sobeler, tütün kokan ellerin
İsmimi usul usul sayıklıyordu
Yalvarırdım, mutluluğa ulaşmak için
Sen yoktun, ölüyordum
Ölürken bile baş ucumda gülüyordun

Bir düştü uyandığım
Penceremin pervazlarından saçlarına siyah çamurlar akıyordu
Dertlerimde boğulan balıklar avaz avaz bağıyordu
Sallanıyordu uzuvlarım, parça parça bölüp de önüne attığım
Başımda sensiz geçen günlerin ağrısı
Omuzlarımda ölümsüzlüğün sıkıntısı
Uyandım, yine yoktun.

Parmaklarımla tüm şehri sensiz dolaştım
Havayı çektim içime
Yoktu kokun.
Suları izledim
Yoktu yüzün.
Geçtiğin tüm yolları ezberledim
Yoktu izin.
Bir düşe uyandım
Sanki sen hiç yoktun

Unutturulmuş varlığın bana
Bir lütuf gibi verilmiş sonra avuçlarıma
Gözlerin her köşe başımı kapan
Hangi renkti mesela?
Yüzün bana ızdırap vermek için yaratılan
Kime, neye benzerdi acaba?
Bir düşe uyandım bugün
Yokluğun öğretilmemişti bana
Ve yine yalnız sen yoktun yanımda.

ŞİİR AĞACI

NACİ ELMALI

Bakın! Şu otomobillerin lastiklerini ben indirdim, birer, ikişer.
Şu eski püskü kamyonete hiç dokunmadım.
Sahibi fakirdir diye düşündüğümden değil be canım.
Ne bileyim, içimden gelmedi. Yapmadım.
Peki, peki. Size bir çocukluk sırrımı vereyim öyleyse.
Ah bir bilseniz, böyle bir kamyonetin kasasında
Ne çok köşe kapmaca oynadım.

Bakın, bakın! Şu çimenler yok mu?
Yemyeşil büyük bir seccadeyi andırır.
Uykum geldiğinde, şu tahta bankta kıvrılır yatarım.
Şapkamı yüzümden kaydırır, şöyle bir gökyüzüne bakar
Düşlerimi kayan yıldızlara bandırır,
Ancak öyle uykuya dalarım.
Ben yıldızları değil haa, yıldızlar beni sayarlar.
Tek kişiyyim. Zor sayılırım.
Bu yüzden saygın biriyim.
Hem ne sandınız siz beni?
Bütün yıldızları sayacak kadar deli miyim?
Beni sokak köpeklerinin ulumaları değil,
Şu mübarek ezanın sesi uyandırır.

Bakın! Şu “Şiir Ağacı”na ben tırmanırım her sabah.
Her sabah “İmge”den düşüp, düşlerini kanatan da benim.
Şu küçük çingene çocuğu var ya çırılçıplak
Eli yüzü kirli, süs havuzundan çıkmayan.
Her sabah tırmandığım ağacın meyvesidir o
Sahi! Size onun bir sırrını vereyim mi?
Ah bilmezsiniz. Yaz boyunca bedeni hiç kurumaz onun.
Bir ip cambazının düşleri gibi tıpkı.
Sırılsıklam, ıpsıktır
Elinde ısırp, ısırp tuttuğu somun.

NEY AHALİSİ İÇİN ŞİİRLER

SİNAN DAVULCU

1. Geldikten Sonra

Biz ki,
Şehir ahalisi olmaktan mahcup
Terk edilmiş kurgular bulan çocuklarınız
Bir sese bileniriz çokça, iç/sel/leş/miş bir bilye sesi mesela
Yetişkinlerin, çocuk kalamamaktan mahcup tavırlarını öpüp öpüp alınna koyan
Bir peltek simaya doymayan biziz
Tut ellerini gülüm, tut ki güneşe değin
Tut ki yüreklerimiz toprağa değin.
Uzarız Ya Hu

2. Gördükten Sonra

Biz ki,
Bir öte ahalisinin yancağazında beyitler alır çadırlar açarız
Bu uzun hüüzün tarlaları, bu bereketli mevsim
Bu sonsuzluk sofrasında ne(y) tattığımızı hiç bilmeyiz
Bilmeyiz cancağazım bilmeyiz, çoğalır da öykümüz
Dönerse çamur kilinden çok içeri
Dilinden, açılmamış kilidinden yani
Ya ne deriz Şems'e, o eflatun dirilişe
Yanarız Ya Hu

3. Bulduktan Sonra

Biz ki,
Paramparça bir gök altında
Gurbeti gurbete ekleyen/insana/yorgunluk bekçilerine
Zamanın yokuşlarından içtiydik ya hani bir vakit
Boşalvermişti daha iç/imiz suskular ve uykular üstüne
Bütün adreslerinden uyanan dirilişler üstüne
Bir mısranın estiği, bir eşiğin sustuğu yerler üstüne
Döneriz, kamıştan kamışa rengimiz
Döneriz Ya Hu

KEŞKE MAVİ BİR ÇARŞAFA DOLAYIP DOĞURSAYDI ANNEM BENİ

TUĞBA TEMEL

Keşke mavi bir çarşafa dolayıp
Doğursaydı annem beni
Yetim iskelenin, eğik başını okşar
Al paŐlı tenine methiyeler dűzerdim.
Patlak lambalı, kara gűzleriyle bakarken bana
Sorardım!
Kaç bağrı yanık, sevda sarhoŐu geçti
Gıcırdayan gűŐsűnden tut da
Dalgaların vurduğu dizlerinden,
Dibe saplanan ayaklarının űpűŐtűĐű yere kadar
Kaç kara sevda uyutursun koynunda?

Sonra, bir martıya eşlik ederdim
Simit kokulu avuçların, hafif ŐiŐ gűzlű suratlarında
Nezle olmuŐ bir bulutun gűzyaŐlarını silerdim itinayla
AĐlarken űstűme, akın akın koca Őehir
Bir gemi bacasından salardım nasihatlerimi
Hafif dűdűk sesleriyle...

Sahi Şu kıyıya vuran emektar tekneler
Kaç yılda eskiye çıkardı?
Eli balık, yűreĐi baba kokan
Nasırlı mı nasırlı bir devinim
Değil miydi ekmek parası?

Aman yahu her neyse...

Pötikare duvaklı sofralarda
Karabiber şişesiyle sohbet eder
Kül tablalarıyla iddiaya girip
Dama oynardık, ekmek kırıntılarıyla
Kazanan,
Sahipsiz bir kedinin kulaklarını kaşır
Kaybeden,
Serpilen yem ovalarında uzanırdı
Güvercinlerle boylu boyunca

Ya da
Şu kuytudaki çifte aşık büfede
Tereyağlı bir bıçak oluverirdim!
Sabah koşturmacasında,
Gelenlerin kursağından geçen
Çift kaşarlı ucuz tostlarda.
Sıcak çayla flört ederdim
Üfleyerek içilen yudumlarda.

Keşke mavi bir çarşafa dolayıp
Doğursaydı annem beni
İnan ki pazartesi sabahlarımı bile severdim!
Bu aceleci adımların hüküm sürdüğü, insan deryasında
Bir bilsen,
Ben maviyi nasıl da özlerdim...

KONUŞULMAMIŞ ŞEYLER

RUKİYE MAKBULE

Konuşulmamış bir şeyler var;
Çayın ince belli buğusu mesela...
Kaç çocuk istediğimizi hiç konuşmadık.

Saçının önünde birkaç tel beyaz vardı,
Çok severdim.
Dizleri ağarmış kadife pantolonların...
Ve eski tip sözler ederdin.
Görülmemiş şeyler istiflediğimiz evimizin bodrumunda,
Biz ne kadar az konuştuğumuzu hiç konuşmadık.

Ben zeytin sever miyim biliyor musun?
Ve sen menemeni soğansız yer misin?
“Gelirken iki ekme al!” kulağa hoş geliyor mu?
Duymayı sevecek miydin, hiç konuşmadık.

Biçilmiş çim, yağmurdan sonra toprak.
Hep çok olağandır, sevilesiliği onların.
Oysa yeni kesilmiş ahşap kokusu bu
Geceleri sızan ruhundan...
İçini kemiren tahtakurularını hiç konuşmadık.

Bir sıcak bir soğuk avucunda tutarsızlık.
Ve sorularında kurduğun bubi tuzakları...
Ki daha doğrusu yoktur; iki kaşının asimetrisi.
Biz seninle çelişikliğimizi hiç konuşmadık.

Öksüzlüğünden sebep okşardın başımı hep.
Bense bir yetimdim, babalık beklerdim.
Birine bir şey olmaya yetemedik ikimizde.
Biz seninle kimsesizliğimizi hiç konuşmadık.

Kaybımız mı kazancımız mı bugün ölümün senin?
Hem şimdi ölümsüzsün,
Ölümsüz ömrümüz...
Çünkü bir defa ölmüşsen, bir kez daha ölemezsin.
Biz seninle sonsuzluğumuzu hiç konuşmadık

1. PATİKA

TALHA KURU

Akşamın semayı küçülten hükümrânlığına
Ve harap oluşun yadsıdığı isimsiz patikalara
Bak toplanıyorlar tek bir zarda yeşeriyorlarmış gibi.

Çalılarda belirsiz kuşlar, saydam ve karanlık
Sözlerin alevini son bir kez daha harlamak için
Taraçanın korkuluğuna biriken acıda, saçarak
Düşünüyorlar, bunca geniş zaman içinden,
Çözülmeler ve bulantılar
O hiçbir şey bilmediğin
Kavislerin sesleriyle doldurulmuş

Dudakların telaşı, kitabın telaşına dönüşüyor

Yankıya nasıl doluyorsa karanlık, yalnız kendi
Labirentini görüyor karga ve öylece kucaklıyor
Sanki kaybetmiş gibi sonrasız
Başlangıcını ve sonunu.

Saf tefekkürün zamanı değiştiren inancında.

Boşluğa ait nursesiz geceyi külle örtün diye
Yaprağın amansız rahminde unutuluyor
O dar kapı, oraya dön yüzünü, okumaya başla
Oku harflerindeki intibanın titreşimleri için
Ve vahametinin ortasında bükülen dillerin
Söyleyebileceği ne varsa okunaksız lahitlere
Bürünmüş birlikte uyuyacağı meleklerle
Bir ahd olsun diye bir anı sun başka bir adı
Yok diye bağışlanabileceği...

Ve gözlerine mil gibi çekilen karanlık arttığında
Müphemiyetin ardında konuş, orada
Bir yuva varmış gibi, sığınabileceğin bir ses
Sana dokunan ve çırpınan ancak yine de
İşitemediğin ve istemediğin, vücudunda
Yeşeren yaprakların, kendi iradelerini
Yaratma arzusuyla, o sese doğru yönelen
Nihai karşılaşmada

Ki o, biliyordu her şeyi, orada sarsılmaz bir biçimde
İçine doldurduğu rüzgârlardan habersiz her solukta
Var olduğunu

Vücut bulan kesik ellerinde olduğu gibi
Zayıflığın ve kudretin müddetini içinde taşıyarak

Gözlerini oracıkta terk et, ardı sıra takip eden alevlerin, kuş
Çıglıklarına sıçramamış hallerini tasavvur edebilmek için
Duvar diplerinde, öfkenin hızından beliren gece ışıkları
Görünmez aç gözlülüğünü sona erdiriyor, bir avuç
Görünürlükte, tanrım, sonsuzluğun gelgitleri, kuzeyin
Loşluğunda yarı işitilmiş senin çıgıllıkların

Öyle değil mi? Alev, alevden başka hiçbir şey değilken
Ve yakmazken

Korkuyu daha en başında kabul etmek ve reddetmemek
İçmeyi ölümün kara sütünü, akıl ermez bir uğultuda
Yalnız, uyku ile doğrudan bir dil kurmak arzusuyla
Nerede olduğunu bilmeden ve nerede olacağını
Her şeyi, bir anda anlamak ve yadsımamak.

Öyle bir hal ki, kimin yolu ölümün yoluyla kesiştiyse,
Seninle kesişti, koridorların sisten arındırılmış seslerinde,
İnatla öteye geçmeye çalışan arzu, buharlaşmış patikadan
Başka bir şey değil.

Bataklık çiçekleri, çan çiçekleri
Otların yokluğunda gözlerin uğultusu

Ve rehnedilmiş rutubet
Yoğun mu yoğun.

SARNIÇ

GAMZE TIGİS

Zihnimin sarnıcına astım ismini
Tellerine turnalar takılı kaldı kalbin
Kıyamadığın yaşlar birikti
Birikti de
Taşıyamadım
İndi sağanağı içimin

Dokundukça azaldım
Zırhlarımı kuşandım da geldim
Tellerle örülü duvarlarına
Bata çarpa öğrendim
İzi kalırmış suskunluğun
Ses/siz de büyümüş yara

Adınla dağılıyor
Görünmez yıldızlar suda
D/üşüyor harflerim
Siliniyor ne varsa

Bir tövbeden doğmuştun geceme
Yandı bütün sözcüklerim
Çorak dudağına bıraktım adımları
Ben hangi çadırdan evrildim
Düşüm tuzağına?
Görmüyor gözlerim
Sarnıcında kaldı aklımın savaş boyaları
Yüz bin yıllık öteden getirdim
Sökerek içimi...
Odalarını gezdirirken kalbimin
Yaralarımı daha çok sevdim

Zihnimin sarnıcında bıraktım
Dili geçmiş zamanları
Battı bütün gemilerim
Ağzında eskisi kaldı anların
Şimdi dibini sıyrıyorum aklımın

Sarnıçta sular yükseliyor
Düşüyorum yine zihnimin uzağına
Dağıldı ne varsa suda
Boğuldu soluğu zamanın
Ç/öldü zırhım
Susuz da kuşanmayı öğrendim.

Belki de birden bire olup bitmeliydi
Her şey,
Birden bire
Sular yükseliyor
Harfler asılı sarnıçta
Aklımın savaşı
Yetmiyor kalbini almaya
Her şey birden ve yersiz
Ve yetersiz boyalarım
İçinde kalmaya
Yükseliyor su
Tutunamıyorum
Hayat denen karaya.
Geçemiyorum sularından
Boğuluyorum
Siliniyor ne varsa
Zihnimin oyuğunda
Kırmızı yemeni annenin beşiğinde bir tek
Dilimde eski bir ağıt
İsmin asılı hâlâ
Ruhumun
Sarnıcında...

EKMEK PARASINA

ORHAN EROĞLU

Kartoncu çocuk
Yüzü güleç kafada kahır
Sürer arabasını
Ekmek parasına

Balıklar oynar sulara
Sarı çizme yağmurluk
Ağlar çekilir soluk soluk
Vira bismillah
Ekmek parasına

Kuytu bir karanlık
İn cin inmez bu ne derinlik
Alın çizgileri kömür karası
Ekmek parasına

İnler sokaklar bağırmacla
Kimi bilek gücü kimi vites
Kimi domates
Kimi kap kacak
Ekmek parasına

Tuğlalar örülür sıra sıra
Tuğlalarda patlar harç
Silinir alın teri
Ekmek parasına

Önce dem sonra sıcak su
Kimi şekerli kimi şekersiz
Bardak içi dans eder kaşık
Omuzda havlu adımlar peşi sıra
Ekmek parasına

Bir uğultu semada
İnsanlar boylu poslu cılız
Telaşlı adımlar
Ekmek parasına

İNİLTİ

EYÜP BACANLI

Ortadan ikiye yırtık sonra tekrar bantlamışım
O heyecanlı romanın arasında unuttuğum vesikalık fotoğrafını
Vapur düdüklelerinin sesi bile bastıramıyor içimde uzayan çılgılığı
Bugün günlerden cumartesi birazdan yağmur yağacak
Kapalı perdeler ardından sesini duyacağım muhakkak
Ne büyük meziyet sadece var olmaya çalışmak bile
Üstelik kalmadı içimde sigara külü kadar bile yaşamak

İntihar trenini de kaçırdık, ölmek bile istemiyorum artık
Oysa sürekli keskin virajlı uçurumlu yollardı ya ruhum
Şimdi ezbere bildiğim acıların küsuratına bile eksik kalıyorum
Kendimle savaştığım gücüm kalmadı, barışmaya da niyetim yok
Kendimi tanıyalı biri mih gibi çakılıydı zihnimde yorgunluk
Tırtıklı ısırapları bastırmak kolay değildir yağmurlarla bir
Bu içerde başlayıp içerde biten upuzun bir yolculuk

Krizantem çiçeklerinin rengi eflatuna çalardı düşlerimde
Düşlerimde kelebek kanatlarının rüzgârları yüzüme değdi
Sarımsık yapraklar dökülürdü omzuma eylül düşlersem eğer
Çocuk sesleri, çiçek sesleri, düşlerinde gün ışığı sesleri
Hiç yadırgamadım kendimi, benim kaybolasım varmış demek ki

Fakat şu kadarcık kalmıştı kendimi bulmaya o kızın buğulu sesinde
Hani ha ağladı ha ağlayacak sesiyle şarkılar söylerdi ara sıra
Umutsuzluk bulaşırdı düşlerime gözlerinden, birazcık gülümsemese
Hap hak etmişti mısralarıma süzölmeyi fesleğenleri sulayınca
Yeşilin her tonundan gözleri vardı, elleri desen şu kadar
Bazen hatırlanmıyor ama kesinlikle unutulmuyor anılar

İçmedim kızcılık şerbetinden bu kustuğum kandır
Neydi aklıma ilk gelen ter içinde uyandığım gecelerde
Ve bilmek isterim neydi acaba beni bu denli yoran şey
Bak gidiyor elimizden gençlik, zaman bizi kemirdi
Ömrün yarısı şiirde, yarısı maske takarak geçti

Nereden bilecektim tutunduklarımın aslında düşüyor olduğunu
Hiç merak etmemiştim oysaki diplerin de diplerini
Yasak düşünceler şiir eleğinden mısraca süzülürken kalemime
Şimdi düşündüm de ben bir kişi miydim yoksa iki kişimi

Bugün günlerden cumartesi birazdan yağmur yağacak
Kapalı perdeler ardından sesini duyacağım muhakkak
Neden kabul etmemiştim acaba çok sonraları çok düşündüm
O basıp gitmek üzere doğmuş kızın defolmak teklifini
Şimdi bir İskandinav ülkesinde beni sonuna kadar unutmuştur
İşaret parmağını saçlarını dolayıp oğluna masallar okuyordur
Buğulu camların ardındaki sansürlü insanlardan hangisi daha öfkeli
Hangisi daha yalnız ve hangisi benim gibi yitirmiş düşlerini

YUSUFÇUK KUŞLARININ AĞITLARI

ZÜBEYİR FIRAT

Beton yağınları ardında geceye karşı
Yayan yapıldak yürür düşlerim.
Kısar sesini hüznün
Zaman durur.
Yüklü bulutlar yol alır birbiri ardı sıra
Toprak kokusu içinde yalın ayak
Ebem kuşağına doğru koşar çocukluğum.

Bırakın yeniden üzüleyim,
İbibik kuşlarının sessizliğine.
Alamadığım akide şekerinin ardından
Büyüsün özlemim avuçlarımda.
Alaca karanlık içinde gece yarısı
Korkularımda çınlasın
Yusufçuk kuşlarının ağıtları...

Yalnızlığı göğsümün ateşinde yakarım
Işıkları düşer kelebeğin kanatlarına
Bu son gecesidir baş dönmelerimin
Yine düşlerimi süsler tarla kuşları
Bir de ölüme meydan okuyan kardelen çiçekleri
Ansızın pencereme konar bir serçe kuşu
Yanık bir kaval sesi
Bir çoban türküsü
Bir narpuz kokusu
Hazin bir şarkı başlar dudaklarımda...
Sonra
Eski günlerin içinden dörtnala
Kavak dalından bir at gelir /cılğadan
Tozu dumana katar batan güneşin kızılığında.

Birden geçip yiter o eski zaman
Kanatır düşlerimi çağın karabasanları
Siner konursu kokusu karanlık odama
Kırık pencereden kaçamak bakar ay ışığı
Üzerime abanır korkular sabahsız gecede.
Şimdi bir garip belleğimde duygular
Bir ayrılık
Bir yalnızlık
Bir hüziün
Bir korku
Bir özlem “dir”
Yusufçuk kuşlarının ağıtları...

İTİRAF: İYİ Kİ

ENES BUĞRAHAN AĞIRTOPÇU

-
Dedim ki: Heme üst!

Dedim ki:

“Râbıtam âfil değildir, sensin encâmım benim
Ben senin hem bendenim, hem ben senim, hem sendenim”

-
İtiraf: iyi ki...
-

Tekfir... Sanki bir zamanlar suçlayan ben değildim;
Secdeden gözleri açık kalkanı irtidâdla...
Eğik bir baş karşılıyor şimdi bakışlarını,
Taçlanıyor onursuzluk buruk bir inkiyâdla.

Bezm-i Elest'te rastladım sana ilkin hatırla;
Tutuldu dilim, akâid hafızamdan silindi
Her sorulanda içimden ismini ikrâr ettim
Hakk katında bu suskunluk ihtirâmdan bilindi

Karanlık içime o gün bakmaya başlamıştı,
Öğretti bana Azâzil tahammül ne demektir
Şaşırdım, ben seni bir gün anmadan duramazken
Mahşere dek beklemekle iftihar mı edilir?

Kırk durak senin yolunda, kırk kapı ismin yazan;
Yıllar yılı bidâyete ermek için bekledim...
İftikâdden ötesinde kalmamıştı dermanım
Çaresiz ömürler süren yolları emekledim

“Neyim?” dedim Rabbe, “Kimim, neye istidâdım var?”
Yetinmedim cevabıyla, dedi ki “Âdemsin sen”
Mahiyetini sorunca İblis bana ağacın
“Hürriyet” demiştim ona, olmak için ne isen

Ne olacaktımsa oldum, görecektimse gördüm;
Bilmedim tekevvinüme senden başka mâzeret.
“Ademsin” dedi Rab bana, “Sığınağın hiçliktir.
İster sükûnetle râm ol, ister âh-ü fizâr et...”

Ebrehe yıktı Kâbemi, direndim var gücümle,
Faydasız, ben kanatları kırık bir ebabildim
Şanından ödün vermedi titrerken de sancağın
Ben ki ölürken Firavun, öldürürken Kabil'dim

Pusulam bildim kitâbı, lâkin nereye dönsem
Arkamda kaldı güneşin balçığa battığı yer
Dünyalar arşınlasam da bir karış üstümdeydi
Ashab-ı Kehf'in üç yüz yıl uykuya yattığı yer

Mistik bir bulutun ardı, bütün işaret oydu
Dağıttım tüm bulutları elimde bir baltayla
Nurunu buluttan alan binlerce kadim yalan
Karanlıklara gömüldü yanarken parıltıyla

Cevher-i lâmekân olan yalnız bu karanlıktı;
Göremeyen gözlerini kapatmakla avundu.
Nicesi haddini aşıp Rab'de kendini gördü;
Cezasını çeken yalnız Nemrut ve Firavundu.

Ki ben onlardan berîyim, ulviyet iddiam yoktur,
Doğudan doğan güneşi batıdan doğduramam
On sekiz bin alem belki sığar bir taşkınlığa;
Senin anlamını ben bir noktaya sığdıraramam

Şanının yüceliğinden seni tenzih etmedim
Bilmem beni cennetinden bu mudur mahrum eden
Hiçbir şeyim... Hiçbir şeyim, başka hiçbir şeyim yok
Kırık bir kalp, bir nedâmet ve birkaç manzûmeden

Terk edildiğim bu sarih yalnızlığın kuluyken
Müslüman bilinmem sana teslim olduğumdandır
Lütfet gazabını, senden geliyorsa ödündür;
Affetme beni, Yunus'un tanrısını utandır.

Affetme ki Nasuh gibi yanıma kâr kalmasın
Affetme, mağfiretine itikâdım karşıttır.
Ne zaman inkar ettiğim önem arz etmez artık;
Yalnız sana inanırım, küfrüm senle yaşıttır.

DUAM

ŞULE ANIL SONKAYA

Ah-u efgan vakti gelmişse gönlümün
Sussun artık bülbül, ses etmesin
Umut kuşu yetişirse sabaha
Dilime şükür konsun
Esecekse deli rüzgâr essin amma
Masum tene tek bir yel değmesin...

Sevda esen yellerin nefesinde
Bir daldan ötekine koşturup dursun.
Gönlüm; bir kuşun kanadında
Kendine konacak bir yuva bulsun...

Şiirlerim; dizelerini toplarken gönül tepelerimden
Usul usul tutulsun ilham yağmuruna.
Latif bir bahar konsun hecelerime
Ebediyete ulaşan emellerim olsun...

Sözüme sırdaş olacak kelimelerim çok
Ancak dile dönecek nefesten yoksunum
Ya Rab;
Duam; sana malum, bana nasip olsun,
Umduğum; senin lütfun,
Benimse muradım olsun...

“GÖĞSÜNÜN DARALDIĞINI BİLİYORUZ” (HİCR, 97) “YIKILMA SAKIN!”

YAVUZ ALİ ŞAHİN

I

Vardar'ın suları ta gönlümden geçeri
öyle yakar ki içimi;
en uzaklarda,
Kaf Dağı'nda;
bir Simurg Kuşu'nun gözünden bir damla yaş düşer.
Atlantis'in göbeğinde;
bir balık çılgık atar, acısını duyururcasına,
DÜNYA'YA
cennette bir melek
yasak olduğunu bile bile durur dibinde
yüce bir ağacın.
Öylesine yasak ve öylesine imkânsızdır ki o ağacın meyvesi
Nefes bile aldırılmaz;

II

Göğsün, göğsüm, göğüslerimiz...
bir kış gecesi; Drina'ya geçit vermeyen;
fırtınalar kadar asil ve senin duruşun kadar
naif ve aynı zamanda nahif...
Bir taş düşüyor
Drina'dan sulara
göğsünde sakladığın bir giz olmalı
olmazları oldurtan, yokları var eden giz, bu olmalı
bir rüzgâr vuruyor saçlarına.
Saçların, İbrahim'i yakmayan ateş gibi dövüyor havayı.
Beyaz bir gül konuyor saçlarına
bir güvercin alıyor onu,
aynı zamanda benim önüme düşüyor o gül.
Bense kuyuya düşüyorum.
“Umut” diyorum “umut kuyunun dibindedir.”

Ateş gözlü kahinler bağıyorlar ardımdan,
ben senin ardındayım.

III

Vardarda;

Drinada;

Üsküpte;

İstanbulda;

Selimiye;

Sultanahmette;

ve Horasanda;

ve Semerkandda;

ve Kudüste;

ve her yerde...

Boşarırcasına çıkıyorlar mabedlerinden,

insanlar bana bakıyorlar,

ben sana sığınıyorum

sen bahanesin,

bir sevdaya sığınıyorum.

“Yıkılma” diyorlar;

“Yıkılma sakın!”

“Yıkılmasa!”

“Yıkılma!”

“Yıkıl!”

SALINCAK

FATMA ŞİMŞEKER

Zeminde iki vida bir demir,
Ağacın damarlarında ince bir ip.
İleri geri ileri geri...
Kabiliyet istemez hep,
Kimisi işler demir gibi,
Kimisi düşler ileriki günleri.

Saflık kadar kısa küstahlık kadar uzun boyludur zincirleri, halatları...
Gaillesiz zamanlarda ılık bir yel,
Akvesli anlarda tufan misalidir.
Önüne katıp arşa kadar çıkartır sizi.
Özgür sanırsınız kendinizi.
Yerin göğsüne konulunca anlarsınız ki
Yelin cüz'i kısmı bile içinize işlememiş.

Usulca kalkarsanız o kapandan,
Kaçarak kurtulan olmak istersiniz.
Sonra ses duyulur zindandan.
El uzatan çocukları iştirirsiniz.

Ufukta ışıktan bir çember,
Sıraya girmiş ölü bedenler,
Senin ellerinin ucunda mahşer,
Koşmaya başla her şeyden bi' haber.

ŞEHİR YORGUNU

FATİH ERŞEKER

Buğulu gözlerin son terkisidir bu
soğuktan titrek nefes içinde
bir çocuk bekler kirpiklerinde kan
ezeliyet içinde haykırır tüm tarihi
karanlıktır şimdi gökyüzü
yalnızlığın başındaki o cesur çocuk
avuçlarında tutar kalbini
ve bin şehit taşır göğsünde
göğsünden gökyüzüne salar barış kuşlarını
oysa sığmaz şehitler şimdi semalara

bir çocuk siperdir vatana bedeni kırılğan
kırıldıkça sağlamlaşır aydınlık yüreği
güvercinler şimdi hep bi hıçkırıkta
arsız bir cüda kanar son nefeste

bir çocuk üşür şimdi göz bebeğinden
göz bebeğinde bin vatan büyütür
hakka sunulur kırmızılar utangaç bir gül yaprağında
gökyüzü dolar ölümsüz bedenlerle
ve o gün gökyüzü sıcaktır hiç olmadığı kadar
öyle kalabalık bir kırmızı

bir çocuk ağlar kuyularda
gözlerine yağar yıldızlar
koca bir devdir şimdi o çocuk yüreğinde taşır tüm şehitleri
berisinde gamsız bir keder
ispiyoncu bir düş bekçisi çalar hayatları
gökyüzü kanar en incelendiği yerden
kahraman bir beden kutlar şimdi kendi ölümünü
elinde şehit şerbetini ikram eder ebabile
yankılanır tüm semalarda bu sessiz tören

bir çocuk haykırır şimdi ölümlük yalnızlığını
fenerler çoktan asılmıştır oysa semalara
geliyor şimdi Allah'ın arslanları
ve öyle kalabalık yine gökyüzü
ve öyle parlak bu kandan fenerler
yıldız sandıklarımızın hepsi birer yalnız çocukmuş oysa
ellerinde düşleri
ve yatakları sıcak hala

bir çocuk yanar şimdi avuçlarından
saçlarında memleket dalgalanır
ve rüzgar sıyrır yarasını
bin çiçek filizlenir düşlerinde
toplanır ağıt koleksiyoncusu solgun tabutlara
ince bir matem birikir gözlerde
aklık taşınmıştır çoktan anaların saçlarına

bir çocuk yorgundur şimdi karanlık şafaklarda
sırtında bin güneş taşır
cebinden akar yalnızlığı
korkusuz bir cürettir kirpiklerinde parlayan
kara vedalar arkasında yalnız kalır

Bir çocuk ölür şimdi bütün mevsimlerde
kahraman bir rüzgâr eser
yankılanır semalarda ince bir hilal
ağırdır tabutu taşımaya toprak yorulur
metanetli bir sükunet içinde
gölgesinde uyur dağlar
ve bir çocuk doğar şimdi gözlerinden bin şehit bakar
ölümsüz libasında kırilağçlar izmihlal
ufukta bir garb kanar damla damla
şehadet biriktirir gülerken meftun bir şehit
çünkü
şehitlerdir yalnız gülerken ölenler
ve bir çocuk son kez güler şimdi gamzesinde bin şehit yatar

KAYSERİ TÜRKÜSÜ

CEVRİYE OYMAK

Kalbimin tınısında Erciyes duman duman
Kültepe'nin küllerinden doğmuş ilk aşkım benim
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Payıma küller savur sönmüş volkanlarından
Sarı Göl efsanesi tutmuş iki yakandan
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Mazaka'nın kalbinden kalkan dik başlı kartal
Kızılırmak geçerken, eğil bir yudum su al
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Afşin Bey'in ayağının tozundan, toprağından
Malazgirt'in şanından, tarihe akışından
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

“Bilmem tecelliden bilmem kaderden”
Hacer Vadisi'nin ince uzun yolundan
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Alın yazın sır değil, daha beyaz beyazdan
Kahkülüm güller takmış, derip Gesi Bağı'ndan
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

İncecik çiseleri dökerken periler ellerinden
Ok Burcu'ndan bakıp da bir tozu geçmek olmaz
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Yedi Göller kar bekler, yavrular doğuracak
Selam Kapuzbaşı'na çağıl çağıl akacak
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Talas'ta ruh bulmuşum, Zamantı'da yunmuşum
Kulenin akrebinde zamanı uyutmuşum
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Ali Dağı'na varıp sislere gömülmüşüm
Mimar Sinan aşkını Kurşunlu'da görmüşüm
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Mimar Sinan'dan ilham Sabancı'dan nasihat
Gönül telimde sızı ve ince bir seyahat
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Şahrutan geçiyorum, sırtım çukur taşında
Gerçek olsun dileğim, sabır vardır mayamda
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Göz göze, yürek yüreğe geldik sanki az önce
Kucaklaştık ecdatla zamanın aynasında
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Ey Şehir! Parmakların tiridine banarken
Abdestini tazele Sahabiye eŐmesi'nden
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Aladağ'ın boynu bükük beyaz iŐeklerinden
Şahin otundan, gıvıŐganından, kardikeninden
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

Bile isteye giymiş bu hükmü benim gönlüm
Bulacaksa, Kuş Cenneti'nde bulsun beni lm
Sen gönlüme düşmüşsün bir tarihi sayfadan
Satır aralarına gizlenmiş sayhalardan.

RESİM

L Ü T F İ Ş İ M Ş E K

Kâinat kitabından her nakış gözlerinde
Sayfa sayfa mevsimler bahar, kış gözlerinde...

Yürek yangınlarına çeşmeler akıversin
Gönlün kuraklığına o akış gözlerinde!

Söndürür mü fırtına güneş ışıklarını
Ki, kudret kıvılcımı bir yakış gözlerinde?

Bu sonsuz yolculukta tutsak eden ruhumu
Ne çelikten bir çivi, ne çakış gözlerinde...

Bakıversem yüzüne gözümü perdelerim
O ne aks, o ne mâna ve bakış gözlerinde!

MUMDAN KAHRAMANDILAR

UĞUR GÜREKİN

- Mütareke günlerinde -
tüfekler çatılmış mangasında
süngüler takılmış ön safında
dört yanı sarıp miğferleriyle
upuzun İstasyon Caddesi'nde
ihaneti gördüm
kor kor titrek titrek
lambaların turuncu ferinde

dayanınca kapıya çoğul gölgeler
başlardı eşiklerinde tekil korku
karartılıp ışıklar perdeler
gizlendi yine arka odaya
tedirgin yüzler

kısık ve ölümcül ışıklarıyla
çar çar çar cemseler geçirdi
fesat bakışlı adamlar
koşar adım nefesleriyle
dizilip kent meydanında
mumdan kahramandılar

köprülerin vurulduğu o akşam
yırtıp yaktılar tomar tomar
ezberimdeki protest şiirleri
bölük börçük ettiler yazıtları
ağızlarından ayaklarına yapıştı
veba bulaşmış uyaklı marşları
dökülüp gittiler hayasızca
şehir bandosunun trampetlerinde

bu gece yeniden okumak istiyorum
Ankebutun otuz dördünü
bu gece yeniden anlamak istiyorum
İsa' yı ve havarilerini

direkleri yelkensiz güvertelerde
acemi neferler parlıyor
nişangahında ezilmiş cüssemiz
biliyorum tutacaklar
saracaklar tüm kıyılarını besbelli
kaçmayalım diye maviliklerin
o derin ve sığ sularına ...

BOĞUK TAHAYYÜL

TOLGA AKTAŞ

Gece yarısı perilerinin ördüğü muhkem kibir
Őeffaf bahçelerinde sürgündür mıhlanan şiir.
Mumlar ağırdır, gassalın güz bildiği
Arıların toplamasıydı som musikileri.
-İŞte! soldu sözcüklerin külhani feneri

Kırıcı yeŐil, zamandan seken őeffaf selvi
kimi yetim kalmış hüzünlerin sessiz izcisi.
Tomurcuklarında varoluş ağları, kemikli
büydü kovuğunda söz'ün yaldızlı risalesi.
Yazı, som perçemlerden kalan kumlu çizgi
suvadım ve bulandı akislerinden elime kiri.

Güz çeliŐkisiydi bu iklimde taşıyan gizi
kayıp ocaktı harlanan dilin mimarisi örterdim.
Küreye küreye toplanan kül!
balmumuyla aklanan çileyi taşıyan tül
selviler içine balkır o boğuk tahayyül.

Zer alametleri kapandı, düŐtüm içinden
melâmet ile kaplandım mütemadiyen.

ÜVEYİK KUŞU

MAHMUT POLAT

-Üveyik Kuşu
kanadı kırık keder
bilirim üç beş kelâm acını dindiremez
bilirim bu şiir de beni şair edemez

-sus Üveyik Kuşu
kütük haneme işlemez kalem
Nüfus Müdürlüklerine isim düşmez
sus
yüreğim bir yemine mahpus

-Üveyik Kuşu
akşam olur
bir sokak lambası çeker beni
bulvarlara dökülen bir güz yaprağı
ardından sürükler
sesim yiter
turnalar göç eder
deniz dalgaları
sağalır acılar
üstüm-başım kir
yürek yırtık
gönül kırık işte
gözlerim maziyle lebriz
boğar bizi bu kanlı nehir boğar
biteriz

bir dağ başı ayazı soluğum bazen
bazen Ağustos sıcağı
yüzüm üşür
gözlerimde kırağı
sesim zemheri
sus Üveyik Kuşu sus
durup durup seslenme on sekiz yaş yontusuna
bu kırk üçüncü adım
varamam yokuşun sonuna
varamam

alnımda
affedilmemiş bir günahın utancı
Ordu'da
ömrümün otuzunda
bir Ağustos'un yirmi dokuzunda
takalar tarıyordu denizi
sisli bir sabahtı
bir dumandı aldı bizi
bir şeyler
bir şeyler kavuruyordu genzimizi
suskularımızı konuşuyorduk durmadan
suskularımızı
revaktı durduğumuz yer
revaktı
gözlerimiz avuçlarımıza akacaktı

ne zaman dut görsem
ne zaman incir
Mudanya'da bir hayrat çeşmesidir
içimde bir yerler incir
yırtilır
ne merhem kâr eder
ne dikilir

onu on beşidir Temmuz'un
bir çocuk boynunu bükerek gider
elinde bir poşet incir
mahzun mu mahzun
Didar Üveyik Kuşu
say ki Didar
hain bir sancı suyu bıçaklar
turnalar göç eder uzak iklimlere
dallarım budanır
düşün dar ağacıdır
boynum kırılır yedi yerinden
omuzlarım düşer
bu bir yürek burgacıdır
saçlarım beyazlar üçer beşer

düşün Üveyik Kuşu
kurtlara yem olmuş ağaç gövdesi
nasıl kurtarsın baltadan
bir bahar imgesi düşün
ne meyvesi kalmış
nede gölgesi
ah Üveyik Kuşu
ah kanadı kırık keder
sus artık sus
yüreğim bir yemine mahpus

BİR BEYAZ KAĞIT PARÇASI

SILA NUR AYAZ

Bir beyaz kağıt parçası
Nasıl olur da bir insanı taşır
Sen bir çocuktun Hakkari Ovaları'nda
Denize çalan gök mavilerde gemiler yaptın yüzdürmek için
Bir kağıt parçasından
Yetmedi göklerin rüzgarında çaldın
Yaptığın kağıttan uçağın kanatları altına
Ey oğul elleri çatlak ayakları çarıklı yüzü güneş lekeli çocuk
Öyle bir çalmışsın ki gök kubbeden nefesi
Uçağın grilerin arasında bana kadar geldi
Buruşulmuş belli değer görmemiş evvelinden
Sen sevmişsin küçük parmaklarına kıvrımışsın uçağının ucunu
Bana Hakkari Ovaları kadar geniş bir ömür getirmişsin
Bir beyaz kağıt, uçaktan
Aldım, ellerimde şiir vardı, yazdım
Sana yollamak istedim
Griler izin vermedi
Beton zeminde beton beyinlerin idarisi ayaklar ezdi bizi
Senin uçağın gitti çocuğum
Benim duygularım
Bizi bu insanlar mahvetti

İNSANLARI GÖRDÜM

OSMAN İNCELERLİ

Vavî geldik dünyaya, pazara düşenleri gördüm
Kefenlere bezenmiş yaşayan Elifleri gördüm

Kimsenin gönlünü eyleme viran, şol giryân olur
Âhı yerlerde kalmayan nice mazlumları gördüm

Meyletme dünya malına, baş üste dikerler taşı
Ağlaşıp giderler, bir başına yatanları gördüm

Cânânı hediye etmek için büyüttün canını
Aşkın ateşinde yanan nice Maşideler gördüm

Seni görmeden sevdik on sekiz bin âlemin nûru
Nasibini almamış, inkârcı, habîs ruhlar gördüm

Kadere iman eden her dâim emindir kederden
O'nu görmeyen münkirin savruk küllerini gördüm

Dağlarında dolandık kırk yıl doğruyu bulmak için
Himmet hazinesine eren ehl-i âşıklar gördüm

Zikrimiz bir fikrimiz menzilimiz hakikat yolu
Cehennem nârına su taşıyan karıncalar gördüm

Bu mısralarım yakılsa da heyhât gökte melekler
Suda balıklar, yerde okuyan insanları gördüm

DÖNME DOLAPTAKİ ÇELENK

İBRAHİM GÜR

-I-

Güller... Yani rengini atmış gibi olan
Bu yılan ışığı kırmızılar
Bu sarılar bu güleç maviler bu ışıklı yeşiller
Bu iletken beyazlar zehirli beyazlar sıçrayan beyazlar

Dokun oğlum, korkma!
Kocamış Pir'in yanında
Hemencecik gelsin diye uykun
Duruyor çiğdem gibi bir turna

Keçi sütü inceydi bala kattık
Kanımızı dağıttı yapraklar: Pekmez gibi köpürdü
Bölüntülere, rakamlara, plütonyumun Pu'suna doyduk
Daha ne yapalım
Leyleği havada gördük

Buranın suyu yabani gelebilir
Bir damla ısır oğlum, korkma! Sevmezsen eğer hemen
Şuraya bir yere tükür
Şuraya, şu sıçrayan beyaza ışıklı yeşile –kediler uzatır dillerini ve zehre sürünür-
Çok derin bir yerleri varmış okyanusların, oraya
Eğer güneş kurutmazsa bir süre daha görünür

Çuval yırtıldı tohum döküldü kuşlar üşüştü
Bizi jöleleyen deniz yedilendi
Sonunda yuttu utanmaz bir arı
Oğlumun polenini. Dedim ki
Şuraya bir dilim portakal kesmeli
Yani Pir'in yanındaki turnaya
Öyle bir kesmeli ki
Tam ağzına düşmeli!

Oğlum korkma bu insandır
Kuş olsa eğer; kanatlarını şu dünya denizinin,
En diplerine batırır
___Ah insan hamuru, biraz daha az yoğrulsaydın keşke
___Hasetle, nefretle, kinle

Burada insan hızlıca tutulan bir ay renginde
Sesi: Yeni durulanmış bir bardak sesi gibi
Hepsi,
Yağmurun dünyaya bir biberlikten döküldüğünü sanıyor
Dünya kadar bir biberlik! Biri duysa dalga geçecek
Oralı olmayandık, bir ayran içtik
Sonra sorduk
Uzaylıların tanrısını kim seçecek?

-II-

Kör yerlerden geçeli çok oldu
Oraların eşeklerini çok ürküttük

-Develerin yavrularını bir soluk gibi aldığımız yerler-
Kayganlığını, okunmazlığını, açmazlığını aldığımız
Oğlum korkma! Bunlar şeytanın uyuduğu yerin hemen altındadır
Ondandır yanlarında çiçek gibi kaldığımız
Yalnızca ondandır

Gölleri dökülür avuçlarımıza
Bir balık fincanımızda yüzer
Fincanımızdan hazirana

Oğlum Şu delikleri kapa
Tıka gerekirse Şu kaya ığdemlerini
Şu yılan ıslığı kırmızılarını tıka
Korkma oğlum, acele et
Rüzgar kapıda

Nedense güneş, dünyaya tutunuyor gibi duruyor ve
Gök ona eriyor, nar ona çatlıyor, ona uzuyor oğlumun saçları
Çiçekler vazoya onun için giriyor her gün
Asfaltlar onun için uzak, onun için dönüyor tavanda güvercinler
Ona görünmek için dönüyor kanatları
Ve burada bileniyor belirsizliklerin
O keskin bıçakları

Burada oyuk çok ve alıları: Hiç ötmeyen bir horozun tüyleri inceliğinde
Üzüm ubukları yüzümüze değiyor ve bilye gibi yuvarlanıyor oğlumun gözleri,
Bir tek sevinçli gün için sürekli açık tuttuğu ve her fotoğrafta yok gibi çıktığı gözleri

Gün batımının ayakta duranları, duldalar, gömülen denizler
Bir dönme dolapta unutun beni
Sonsuza kadar hiçbir yere gideyim
Oğlum korkma! Gören benim –o ihtiŐamlı seyirci-
Hem, çok eski bir akŐamüstü için
Korkma! Geri dönerim.

İÇİLMESİ UNUTULAN BİR SU

SERBÜLENT KAYA

Susarak merhameti
Cezalandıran çocukların
Boş kaldı elleri
Evlatlarına sarılmayan babalar
Çocuklarını her gün öldürdüler
Kanayan yaralarına tütün değil
Çiçek bastı nöbetçi âşıklar

Susarak merhameti
Cezalandıran çocuklar
Kahramanı olmadıkları bir hayatın
Tam ortasında kaldılar çelik yeleksiz
Büyük bir ağlamak biriktirdiler içlerinde
Çakmakla söndürdükleri bir ağlamak
İçmeyi unuttukları suyu
Kuşa kurda verdiler tebessümle

Susarak merhameti
Cezalandıran çocuklar
Yeryüzünün çiçek bahçesini sakladılar ellerinde
Ne kendileri kokladı
Ne başkaları
Acılar kenarındaki vazoya koydular
Plastik çiçeklerin yanında şık dursun diye

Susarak merhameti
Cezalandıran çocuklar
Koşarak ağlayan bir adamı durdurdu
Neden ağlıyorsun diye sordular
Adam bilmiyorum dedi
Yakasına bir çiçek takıp bıraktılar onu
Dillerine getirmediklerini
Gözlerinde de saklamadılar

Susarak merhameti
Cezalandıran çocukların
Karlı bir gece vakti
Uyandırabilecekleri bir dostları yok

MAHŞERDE BAĞ BOZUMU

YAVUZ KAYA

Her karanlığın ardından elbet aydınlık çıkacaksa
O halde neden kendini karanlığa mahkûm eder yarasa?

I

Merhametin maraz sancısı doğurduğu devirde
Bekaretini kaybetmeden de kirleniyordu rahimler
Ve ikiyüzlü insana kölelik ediyordu şeytanlar
Tüm zalimler kadı olarak atanırken zihinlere
Darağaçları dikiliyordu akıllara
Kin ile sulanıyordu
Zifir ile gübreleniyordu kökleri
Asılıyordu sokak ortasında/ çarşıta iffet
Alabildiğince göze boya, akla cila, nefse iltica
Ar sinede duran kabahat/arsızlık süslü marifet

II

Ve ahirini katlederken gözü yaşlı timsahlar
Künyesi sayılıyordu mezarda yatanın
Şefaatine mazhar olabilmek için işleniyordu günahlar
Gaybına ortak aramazken
Dudaklara mühür vurulmuşken
Arzda bir bir yakılırken haramiler
Yol gösterir cin fikirlilere berzahtan
Medet diye inleyip medet isteniyor ervahtan
Akıl yutkunacak medet dilenecek eyvahtan

III

Zulasında sakladığı günahıyla iftar ediyordu
Şarap değil, mey değil bir salkım üzüm, bir yudum sirke
Ve yüzü suyu hürmetine kaldırılırken kadehler
Bata çıka ilerliyordu düştüğü şirkte
Ve şemsinden aydınlanıyordu pür-i nur cemali
Bilinmez ne kazandırmıştı evvelden bugüne
Anlamadan tastik etti inanmış bi-haberler
Mahşere kadar dönse de
Cehenneme sürgüne
Gasp ettiği imanlar ile giderler

IV

Dirhem olsa her alış veriş zabıtta
Şah damarı kesilirken yakinin
Cezbeder hayalinde imansız bir vasıta
Ümmi bile itirafında o da beşerken
Ruhül Kudüs'ün getirdiğine inkıta
Ve önünde el pençe yıkanır günahlar
Beyazlar karalanır ak olur siyahlar
Halk eden öfkelenir, hak edene
Cehennemle rabıta.....

V

Fersah fersah sonrasında hibe
Geçmişten geleceğe kutsanmış bir şaibe
Yetmiş küsür diyorlar ayrılıkçı bir fırka
Vur günahın dibine, af olunur nasılsa
Bir saç teli, bir tutam sakal
Çalınmadan secde et önünde durur hırka

Ve nihayet kurtuluş imanda olur tevlit
Bire bin katılınca adı olunmaz tevhit

KIRA ÇIKINCA

MUSTAFA KAYACIK

Dinle! Duyacaksın bende ölmüş kuşları
Çamların arasında ruh huzura davetkâr
Boynu okşayan bir rüzgâr yardımıyla
Ve cıvıltılar eşliğinde unutsa ya şu dünyayı

Bak! Göreceksin gökte seneler evveli
Gittiği bir yer mi var ki bulutların
Takılalım peşlerine bir kuş olalım
Onlar kaybolur ya biz nereye gidelim

Oysunlar isterim gözlerimi kıra çıkınca
Bir çocuğun gözlerini isterim
Bu çam salıncak kurulsun diye
Bu otlak bu insan kadar geniş yeşillik
Koşturmak için
Şu akan suda kim görür zamanı
Ve bütün yollar evimize varalım diye

Dinle! Duyacaksın bende hışırtısını yaprağın
Ve bir rüzgâr tutacak kolundan
Güneşli bir bahar sabahına dek
Aşığı olacaksın kışın

Bak! Göreceksin karıncalarda insanlığı
O gün vazgeçeceksin gökten
Ve geceleri boyuna düşüneceksin
Yıldızları, karıncaları ve insanlığı

Oysunlar isterim gözlerimi kira çıkınca
Bir çocuğun gözlerini isterim
Yeter tende rüzgârın oyalanması
Ağıt yaktığı mı var şu kuşun
Kozalıklardan varmak kışa
Ne denli zordu ne denli uzak
Oysa şimdi üşüyorum kozalaklar arasında

Dinle! Duyacaksın bende yalnızlığını ormanların
Her şey benden kaçır olmuş
Her seste ürken bu baş niye
Düşünür durur her şey benden kaçır olmuş

Bak! Göreceksin çeşmelerin başında beni
Öğleye bile varmazken güneş sen niye
Üzersin güneşi, kendini ve bütün bu kır
Yolların karanlığına doğru

Oysunlar isterim gözlerimi kira çıkınca
Bir çocuğun gözlerini isterim
Kira çıkınca ben öldürmek isterim
Çekilin çocuklar çekilin!

KURUNTU ZULME AHBAP ELDEN TESLİM

B Ü Ş R A B A D E C İ

İkiziyle düşman göbek bir anadan
Sessiz telaş yokluğu vursun
Bir ardı tek eder çifte basamak
Yollar düşüyor, bulutlar sönük
Zulüm alkış alıyor, gümüş renkli
Yuvarlak gec'e

Yedi renk semada coşuyor beraberliğine
Bir mavi, bir siyah, bir beyaz
Mavi dünya için siyahî sükûnet'
Beyaz yarın için mavi bir rüya
Bir o yana bir bunu yana
Yedi renk coştı birbirini ardına
Kuştüyü yastıklar, beyaz bir kâğıda

Saat geçti, yara kabuksuz
Kan yok ağrısız ve sancı
Bir rüya ancak bu kadar
İki harf, do ve do
Şekilsiz bir şekil ince işçilik
Masraf çok, faiz büyük
Hatmetmek ezbersiz

Ölmek doğmak için ilmek ilmek
Gün geceyi çekince umudu gece
Şafak söz etmez, gül renkli gül
İnci ses verir, taş denizi
Yola beş kala ses yükselir sıradan
Haydi dünya
Yolcu kalmasın

BU ŞEHİR DEN O ŞEYHE NEDEN GİDİLİR?

ALİ ŞEN

Başka bir ağrıya seni basıyorum çok acıyor
bu yalnızca
farklı dillerde anlaştığımızı gösterir
ve sıcaklığı indirgenmiş tenindeki
günahın bedelidir sevgilim

öksürükçe bir hasta oluyorum bak geriliyor çarmıh
kimseye
şiiirlerimdeki İsa'dan bahsetmiyorum
Allah'ım şimdi bir şeyhi kırbaçlar gibi yaşıyorum günü
ne olur bir cihatla durdurup öldürsünler
haçlarımı
bin rekâtla devrilip
yaratığını döndürsünler Rabbim

seni çok
gürültülü seviyorum
banliyö geçiyor duyumdan
kayıp ilanına ordularımı gönderiyorum
işte bak katerina
küçük bir savaşta yenilmiş çeri getirdim sevgilim alsana
al sevgilim
aksi kutbuna yerleşmiş bombamı getirdim sana

ben asıl bu savaştan
kendimi öldürerek geçeceğim
asi bir tay sür diye sevgilim
mezopotamya
bütün kirlettiğim geceleri denize döktüm
içim donanma
tüm sularımı geri çekiyorum
boğulmalarımı da

bařka bir acıya dūřuyorum
kanıyor hem bak
keştane kargası getirdim sana
onu buldum anca
al sevgilim

RUH KABUĞUNDA DEPREM

İ S A G Ü N E R İ

Arz sahneye arz-ı tezahür konfeti çığlıklarla,
Sevinçler kahkaha tufanı, kasırgalar kopmuştu!
Ebedi sönmeyen yangınlar tutuştu göz yaşlarla
Dalından kopup başlıyorken yaprağın yolculuğu,
Bilinmez ıssız dehlizlerin ürküten koylarına...
Feryadı dindiren muhtaçlık yalancı emzik azık,
Ruhundaki haris ovada ekip biçilen rızık.

Hemîşe büyüyen rüyanın uçan kanatlarına
Mâhî fermanlar yazıyorduk erozyon zamanlara...
Dağlara yan baktın kusurlar bahane arıyordu,
Lahzanda peşrevdi naralar ecelini kovmuştu,
Suizanda kahir hezimet diz çöken yamaçlarda
Asude nehirler boğuldu erguvan köpüklerle,
Servileri deviren nazar bengi maraz gözlerle!

Met- cezir velvele girdaplar, deprem ruh kabuğunda
Ses tellerinden sarsıntılar kopan fay hatlarında
Hal-i pürmelal bir senfoni kimler için çalıyor?
Yürekler dağlayan notalar, melodi ahlarında
Ezgici tehditkâr bastonlar çivili üvendire
Neşveli gülünçler evrildi fırlatılan mızrağa
Kızıla boyanan alkışlar şirret temrenlerinde...

Hederin mevsimsiz deminde mutlar ışıldıyordu
Önde saf tutmuş mizanlarda nişangâh çöküyordu
Bulgucu kâşifler keşfetti zirvede defineler,
Kamçılar doludizgin hırslar kabartılan iştahlar
Kundaklara bürünen hazlar dimağlardaki tatlar
Bigâne sevda oyuncağı, ezilen karanfiller
Gelincik örülen buluttan hicran yağın hüznüleri!

Yalgnlıęa dūşūp dururken hep görmezden gelsek de
Maktu kında kırık yongalar arşınlanan hengâme
Derbentte sığmayan kulaçlar labirentte akan ter
Geçmişe beslenen kunt kinler küçümsenen seneler...
Tozlu raflar mezarlığında kıymetsiz bronz ayınler!
Beklentiler taze sürgünde lebiderya rotası,
Sergüzeşt nadanlar dümende korsan tekne kaptanı...

Sahra iklimlerde ekilen sevgisiz zem tohumlar,
Çölleşmiş fosil habbeleri toprağın sinesinde.
Kan revan harmanda dalgalar harlanan toz tınazlar
Örste kervanı döven mihnet Kervankıran mührede
Gecenin fanusundan kayıp sönen zehre yıldızlar
Yağmur damlaları terkinde ecrin çıkısa sefere
Badiye havzalarda özlem, sevgi pınarı burçlar...

Dövünen zikrin gezgin heybe, gönül mahzenlerinde
El aman yakaran medetler fersiz mat gözlerinde
Yanardağların hörgücünü söndürmenin telaşı,
Ağlamaya utanan ezinç gri akan gözyaşları...
Kasvet yayılan tebessümler kırcı motifli yaprak
Öksüz ipek böcekler vurgun, üşüyen matemlerde
Kozalardan akan buzlu kan hançerli sevgilerde!

OYSA SANA GELMEK...

GÖKHAN YALÇIN

Oysa..
Sana gelmek,
Biraz Hayyam olmak yani,
Bu ne menem bir doktrin,
Biraz da tasavvuf,
Mevlana'nın üflediği bir rüzgâr bu.

Altından bir kafes,
İnce bir yürek,
Adın aşk ise âşık sana eş,
Sana gelmek,
Biraz Hayyam olmak yani

Öyle az buz değil,
Bildiğin gibi hiç..
Şarap da istemez, akıl da,
Sarhoş cana meyl eder,
Meşk dediğin benden azı,
Cam teni keser kana sebep.

Gül bu güller kurusu,
Vur beni yerlerimden
demirle hem de,
hem gözlerimden şiirle.
Canla başla,
Değil öyle telaşla,
Sakin ve usul,
Bir ustura dolaşsın teni,
Azar azar,
Deli deli...

Sus deme, bu anlama biçimi,
Yazarım her bir tenimi,
Sen bir yayıl geceye,
Ben zaten darmadağın,
Rüzgâra şaşarım ne yan esse,
Gözlerim çıkar ellerinden.

Sen yürü yeter ki,
Ben sokak lambalarımı yakacağım...

BORCUM OLSUN

UĞURCAN DİLBER

Henüz kabul edilmemiş
Yağmur duasıydım.
Elleri toprağa bakardı
İnsanların.
Ve derler ki:
Bir gözü de yaşlıların...

Kabul oldum, bir gözüm yaşla,
Çok soğuk bir ayda.
Şimdi beni Ay'da bile bulamazsınız
Arasanız da...
Hiç bu kadar yok olmamıştım.
Ben yokluğa alışıp,
Var olandım.

Küçükken Annem
Şöyle dua ederdi sofrada:
'Artsın eksilmesin, taşsın dökülmesin.'
Eksildik Anne... Artmadık!
Bir daha da çoğalmayız artık.
Şimdi nerde o kalabalık sofralar?
İç sesim bile duvara çarpıyor,
Sonra bana geri dönüyor.

O sırada Tanrı söze karışıyor;
'Bakıp ibret almaz mısınız?'
Lütfen! Zahmet olmazsa...
Diyorum.
Yeni bir ibret alıyorum,
Onu da tüketiyorum.

'Peki, neden Tanrım?' diyorum.
Kader, kulaklarımda uğulduyor.
Bir yağmur sesiymiş,
Belki de bir boyun eğme.
Ama kader asla
Bir kız ismi değilmiş.

Biraz yalnız konuşabilir miyiz Tanrım?
Ama kader gelmesin.
Keşke bana da sorsaydın.

Ben cesaretimi sevgimden aldım.
Esirgemedim, bağışladım.
Bir vurdular, bin kırıldım.
Kırıldıkça çoğalanlardanım.

Şimdi ellerim göğe baksa da
Yüzüm yok, yarısı silik.
Nerede çocukluğumdan kalma hayaller?
Bu ne eskimişlik... Eksilmişlik.
Seninle daha çok konuşur oldum
Tanrım
Büyüdükçe bu sessizlik.
Büyümek, kocaman bir sessizlik.

Ve insan
Sessizlikte anlar
Ne kadar küçük olduğunu.

Küçüldükçe büyüdüm.
Sığmaz oldum dünyaya.
Arttım eksilmedim,
Taştım dökülmedim.

Yüzüme kapatacak
Başka kapın kaldı mı?
Benim kapına gelecek
Başka yüzüm kalmadı.

Borcum olsun...!

SU YEŞİLİ

AYNUR TÜRK

Masada kurtlanmış yemek
Giyilmeyi unutulmuş kazak
Kilitlenememiş kapı
Aceleyle inilen merdiven
İçeride unutulmuş çocuk

Neredesin

Açacağın avucun
Konuşacağıın insanlar
Yürüyeceğın sokaklar
Su yeşili montun
Siyaha dönen ellerin

Sadece
Büyütmek istemiştin

Üstünde sana ait olmayan kazak
Karıya sıkıştırılmış elin
Acıyla merdivenlerden inişin

Koşuyorsun
Durdurun

Elimi uzattım su yeşiline

Kavşakta
Kaç yaşındasın

Üstünde sana ait olmayan eteğın
Saçını sokak tarıyor
Pervaneler evi soğutmuyor
Sıcak

boynundaki kolyenin boncukları asfalta
renkleri gözlerimi alıyor

dokunulamaz giysin
ağacın arkasına saklanmış
Seyrediyorlar

Durduruyorsun

Elinde topladığın boncuklar su yeşili
Askıda ekmeğe uzanıyorsun
Vicdandan kopanları veriyorum

Neredesin

Ne yaptınız da
Geç kaldınız

Beyaz renk beynini
Parlak ışık kelimelerini yakıyor
Anlamadığın kelimeler su yeşili

Ahh!

Çok korktuk
Masada birkaç kurtçuk
Bacaktan kopan et
Ocakta unutulmuş yemek

Sadece
Şalter indi
Yandı
Yaktılar sandılar
Sandı içindeler

Oysa
Ünleme ne gerek vardı
Virgül nereye konacaktı.

falta
renkleri gözlerimi alıyor

dokunulamaz giysin
ağacın arkasına saklanmış
Seyrediyorlar

Durduruyorsun

Elinde topladığın boncuklar su yeşili
Askıda ekmeğe uzanıyorsun
Vicdandan kopanları veriyorum

Neredesin

Ne yaptınız da
Geç kaldınız

Beyaz renk beynini
Parlak ışık kelimelerini yakıyor
Anlamadığın kelimeler su yeşili

Ahh!

Çok korktuk
Masada birkaç kurtçuk
Bacaktan kopan et
Ocakta unutulmuş yemek

Sadece
Şalter indi
Yandı
Yaktılar sandılar
Sandı içindeler

Oysa
Ünleme ne gerek vardı
Virgül nereye konacaktı.

O ADAM VE BEN

MAVİGÜL SOYLU GÖKAY

Uzak bir saksafon sesine yaslamıştım düşlerimi
Bütün gücümlle o kadını beklediğim soğuk köşebaşında
Takvim yapaklarından hüznle tırmanmış bir eylül akşamı
Yalnızlığa eşdeğeri o adamla olmak galiba
Dönüp ne zaman ardıma baksam o zaten bana bakıyor
O adam bana bakar, yağmurlar yağar ve bir tren gelir
Camların buğusunu telaşla silerken gözlerim onu arıyor
Gitmesine izin vermediğin her şey kaçmaya meyillidir

Hep varlığını sorguladım, yok saymadım ki mutluluğu
Gece yarısı kendini yağmurla tamamlayan tamam bendim
Tamam bendim zamanı bekletip yıllarca yaşamayan
Ve kendimle yaptığım savaşlarda hep çocukça yenildim
Düğüm düğüm olmuş boğazıma bir çığlık takılırdı
Hangi sevinç fırsatını kaçırmanın pişmanlığını yaşardım
Ah benden sabırsızlığımı çaldılar ve heyecanımı
Kuytu köşelerde yağmursuz kaldı hoyrat mısralarım

Hazırlığını yaptığım bir yolculuk başlamadan bitti sanki
Beni sararmış sayfaların arasındaki fotoğraf gibi unuttular
Çocuk gülüşlerinin ardında bulutlar gibi dağıldı düşlerim
Bu yüzümdeki çizgiler, gözyaşımın yollarıdır aynalar
Sabaha doğru sisli bir bulvarda kendimi aradım durdum
Meğer ne zormuş yok olmak isterken birkaç kişi olmak
Hangi birime sığınsam ötekinden mutlaka korkuyorum
Tehlikeli olan ise içimde tanımadığım birine rastlamak

Tüm yaşanmış mutluluklar şimdiki zamanın hüznüne evrildi
Ah bir türlü gücüm yetmiyor ki o adamı unutmaya
Aklıma sıcaklığı geldiğinde daha fazla üşüyorum
Her gece gözlerini taşıyorum düşlerimden kâbuslara
Oysa çimenlere uzatırdı beni o adamın hışırtılı sesi
Parmak uçları yüzümde gezinirken işte yaşamak bu derdim
Artık dağlar kavuşur biz kavuşamayız, kapattık o defteri
O adamı ölümünden bir dakika önce affedeceğim

BÂSÛ-BÂDELMEVT

SEFA KÖSE

Mihrimah vaktini küçülten bir çift paye!
Üstüdedir bir çift göz, bakışlara saye!

Celali olsa gönül bakmaya, kaçarak!
E'lâ ile ölüme kapılar açarak,

Levh-i gözlerin, can elmasıma oldu can.
Lütf-u kelam-ı kibar, bir dolu heyecan.

Akil akıl dahi eder ise suizan,
Hasbelkader, kadirşinaslık da bir mizan.

Ahire saklamaktı gayem gözlerini.
Nüksettirmemektir bu aczin sözlerini.

İhtırdım hissi tekrar kendi boşluğundan.
Mahmur kaldı baktıklarının hoşluğundan.

İki lahza kaldım gönlümce bir çift özde.
Yan, gönül hanesi, bir çift göz değil, gözde.

İlkin ayn-i rah ile geçen bir ömür var.
Ki o gözlere verecek hala ömrüm var.

İnkişaf eden hicap hissi bir gözümde.
Vuslat ki gözlerindir, her daim sözümde.

Avam kalanlara diyeceklerim çoktur.
Ruhsuz olsa, onlara kanmayacak yoktur.

Sona gelmeden derim ki kimse görmesin.
İssiz vahaya bulansın, hayal dermesin.

Naçız ben ki mûtena ile sevmekteyim.
Onları onlar yapana şükretmekteyim.

Gözlerin ki bal tasıdır da bir azığın.
Gözlerin ki çokluğudur da bir azlığın.
Gözlerin ki vecd ettiğinde bir duhâya,
Gözlerin ki gönül sözü oldu duaya.

Bir çift kader ki sanki yaşam veren huştu.
Bir çift kader ki onlarla hüüzün savuştu.
Bir çift kader ki mutluluk avuç avuçtur.
Bir çift kader ki ömür bitmeden kavuştum.

İki damla sırrı düşmüş hakkın bedene.
Sessizce yol gösterir bilip seyredene.

Bir çift keder ki gülüşlerin gözyaşıdır.
Bir çift keder ki yaşanan tatlı acıdır.
Bir çift keder ki yaşayışların başıdır.
Bir çift keder ki bu gönlümün baş tacıdır.

Bir çift name ki bakışlar aşkla raks eder.
Bir çift name ki sevgiye aşkı nakşeder.
Bir çift name ki evvel gözler duyar onu.
Bir çift name ki ya ömrün başı ya sonu.

Bir çift nimet ki insan korkuyor tatmaktan.
Bir çift nimet ki lisan kendine katmakta.
Bir çift nimet ki hak elinden bir iz taşır.
Bir çift nimet ki akıl kendiyle yarışır.

Bir bak da gönülden göze gelsinler sözler.
Bir bak ki gönül olsunlar görünen yüzler.
Bir bak da canı canlansın cansızlığından.
Bir bak ki canım kurtulsun yansızlığından.

Biri havf biri reca iken gözlendikçe,
Bakamamak acz ve fakr görmek özlendikçe.

Bir çift sema ki gören kendine yabancı.
Bir çift sema ki biri candır biri sancı.
Bir çift sema ki bakmak en saf utancım.
Bir çift sema ki arada kalmak kazancım.

Fakat birine bakarken diğerinden zay
Etmek, mukaddese ayıp, gözden kaçan ay
Nasıl sığar, yaşamı yaşama yaşatmak
Bir âna? Bu ise acziyete taş atmak.

Gözlerinin arkasında bir berzah kadar,
Yer varsa aklınla kalbini bir an tartar.
Gözlerine bakmaya mücbir, mahcup fakat
Gözler, güzel, baktıkça, artmakta kat be kat.

Velhasıl göz bir çift bakmaktan utandı.
Lakin onlar, gözleri hayatta tutandı.

Bir çift mutluluk ki gönüller kaynar kazan.
Bir çift mutluluk ki satırlara aşk yazan.
Bir çift mutluluk ki bir yaşam bir an hazan.
Bir çift mutluluk ki bir övgülü bir nazan.

Utancın rengi yanaklarda pembelikse,
Kork insan, bir hüsn böylesine sevmelikse.

Işıkla cilveli, bir çift ela bakışı,
Gözün kamaştırır. Yârin gönül yokuşu,
Sevdadır, beyaz çiçekli yollar yakışır.
Gülüşünden sesinin papatya kokuşu.

Bir çift ela ki hep ölüm kalım savaşı.
Bir çift ela ki ömrümün nadide yaşı.
Bir çift ela ki huzurumun tatlı aşısı.
Bir çift ela ki görmeyen ya kör ya şaşısı.

Bir çift ela var iken âlemde, renk denksiz.
Bir çift ela var ki âlemde, gözler renksiz.
Bir çift ela, gönlüm kısrak, kuyruğu kesik.
Bir çift ela, kaç söz yazsam bir mısra eksik.

SESSİZ GALİP

SEVDE BUDAK

Bir hâl idi bu, bir gecede iki tel saçımı beyazlatan,
Gönlümü ıssız uçurumlarda ayazlatan,
Rüyasız yaşadığım gecelerin ilki.
Uykularıma dedim ki; kalk! Silkin!

Beyazlıksa her gecenin aydınlığı iki tel saçta,
İnce bir ipin üstü gibi şu zaman, üstünde ben.
Bir yana düşmeli.
Bir yan sessizce ağlamaklı.
Bir yan sensizce ağlamaklı.

Bir an gönül aşkla kavruldu.
Akıl hiç'li çöllere savruldu.

Bir an şenlik, iken içi mahşer yeri.
Öbürü kendinden utanır.
Kaça bölünmem gerek seni sevmem için?
Suretimde akla sığmaz kuru bir deri.
Görmedim güzel gözlerini bu surette tutanı.
Bir civcivin suya düşüp boğuluşu gibi içim.

Minarelerde bir seda var iken içim benden ırak.
Şundandır belki, içim bu sese bir zamandır kurak.

Ruhum şu demde bir camii avlusunda dinlenir.
Korkulası gizlerim var, dillere düşürür.
Kâh ağlayasım gelir kâh ölesim.
Hayta fikirlerim kendince din'lenir.
Bana yetmeyişlerindendir ki üşürüm.
Ben şu demde en zalim nefsin kölesi!

Duyguları azlettim kendimce içimden.
Güçsüzlüğüm kendi boyunu bir gecede aştı.
Zaman! Zaman! Sessiz galip, usta!
Galip miyim mağlup mu bilmem bu biçimde?
Bir gece kendinden olan iki tel saçtı.
Şimdilerde bir duruşu var, sanki susta!

GÜZEL İNSAN

KADİR KAYA

Kardan beyaz, kalpte niyaz, ruhunda duyardı haz
Derya ya akan pınardı, Ahmet Remzi Akyürek..

Mevlevi kültürü yuva, sema manevi hava,
Ayini şerif sunardı, Ahmet Remzi Akyürek.

Merhamet duygusu yüksek, öğretme, candan istek,
Düşünce, sezgi hünerdi, Ahmet Remzi Akyürek.

Mevlana'dan yedi öğüt, sevgisi salkım söğüt,
Mevlevi soyu anardı, Ahmet Remzi Akyürek.

Sözü sırlı, yüzü nurlu, yanan ateşi korlu,
Gani gönüllü çınardı, Ahmet Remzi Akyürek.

Allah aşkı, candan geçme, çile badesi içme,
Ledün ilmiyle yanardı, Ahmet Remzi Akyürek.

Güzel hasleti zikir, Hakk'a her nefes şükür,
Kuru ekmeği banardı, Ahmet Remzi Akyürek.

Gönül hazine siz engin, sabır, tevazu engin,
Hoşgörü önerdi, Ahmet Remzi Akyürek.

Allah yolunda eğitimci, medresede öğretmen,
Yönü Kibleye dönerdi, Ahmet Remzi Akyürek.

Gönüller olmasın serap, Mevlevihane harap,
Bakımda zoru yenerdi, Ahmet Remzi Akyürek.

Kayseri, Konya'ya talep, Kastamonu, Şam, Halep,
Halkın içine inerdi, Ahmet Remzi Akyürek.

Allah dostu, güzel insan, aldı madalya nişan,
Küheylan ata binerdi, Ahmet Remzi Akyürek.

Ankara'da var üç kızı, sevinci mutlu nazı,
Yetecek azı, denerdi, Ahmet Remzi Akyürek.

Ekmek, su, şiir gerekli, sevda aşka yürekli,
Gül bahçesine konardı, Ahmet Remzi Akyürek.

Derin bilgi, güçlü şair, yazar hayata dair,
Zorlukla nefsi sınırdı, Ahmet Remzi Akyürek.

GAZEL

E K İ N B A Ğ C I

Sevdan mı paramparça gönüldeki şarapnel?
Sensiz kalışın zehri sarar gönlü muhayyel.

Kırsan dahi her zerresi gönlün seni ister
Korktum sana sormaya: “Nedir sevmene engel?”

Mümkün mü unutmak seni aşkınla yanarken?
Hicran yoruyor yâr, şikâyet algılama gel!

Efsunlu karanlıkta gecem tutsağı kalbin
Aydınlığı sensin gecelerin, güne bedel.

Özlem inkisarla gazabın pınarıdır.
Affet, gazabım özleminin rengiydi içsel!

BEYAZ SAYFA

METİN ARPACI

I

Yanında beyaz sayfa olsun
Kalem üstünü kurutsun
Cümleler üstüne döküldükçe
İşte sen yürürsün

II

Bir yaprak kadar ağır
Bir dağ hacminde hafif
Bükülüp bükülüp konmuş satırlara
İşte harf harf kopmuşlar
Sıgılmışlar beyaz sayfaya

III

Zıtlık birbirini görünür kıldı
Beyaz sayfada durmuşlar
Öyle oturup taraf tutmuşlar
Tarafsızlık denen pisliği kovmuşlar

IV

Her Şey güzele mahkûm
Neden koparıyorlar yaprakları
Her gün harfler neden dökülüyor
Lisanlar neden berrak
Su içmiŐler, susamıŐlar neden yan yana
Herkes neden kendi çubuğunda
Dvyor kendini
Buğday ekmek vermek için
Neden vakit harcar
Elma neden bekler
ViŐne kırmızı kesilmek için
Neden güneş yer
Sabah, akşam vakit geçirmek
Saat neden kurtarır zamanı
YaŐlılık, gençlik, bebeklik
Neden bir sayfa eder
Bugün beyaz sayfa kalem yer
Herkes bir Şey bulur yer
Nihayet geldi, idrakler
Malumat bir er

ahmet remzi akyürek

şiiir yarışması

Hayal etmenin ve özgürlüğün kaynağı, başarının sırrı, geçmiş deneyimlerin bilgisi ve hakikat arayışı okumaktan geçmektedir. Okumak ve kitap gönülden gönüle yoldur. Okumakla aralanır perdeler, açılır ufuklar, aydınlanır karanlıklar, çözümlür sınırlar, anlaşılır insanlar. Okumak, bizi cehaletin karanlığından bilgeliğin felahına çıkarır. Yepyeni ufukları bize açan kitaplarla kültürel mirasımızı ve başka dünyaları okuruz. Her bir kitap yolculuğu ile zamanımızı ve dilimizi en doğru şekilde kullanıp hayattan ve zamandan kazanmış oluruz. Kitap, tarihi bağlamda bir hafıza, kültürel anlamda bir geleneğin tevarüsü, sanatsal bakımdan insanlığa bırakılan mirasın geleceğe taşınması, medeniyet açısından ise zamanı ve mekânı belirleme unsurudur. Kitabı ve eseri olanlar insanlık tarihini yazarlar. Tarihsel ve coğrafi anlamda medeniyetlerin beşiği olan Kayseri'de tarihimizi, geleneğimizi, kültürümüzü ve sanatımızı yansıtan eserleri yayımlayarak halkımıza ulaştırma kaygısı taşıyoruz. Biliyoruz ki yayımladığımız eserler geleceğe bıraktığımız mirasımız, hoş bir sedamızdır.